

ĽUDMILA

KOLESÁROVÁ

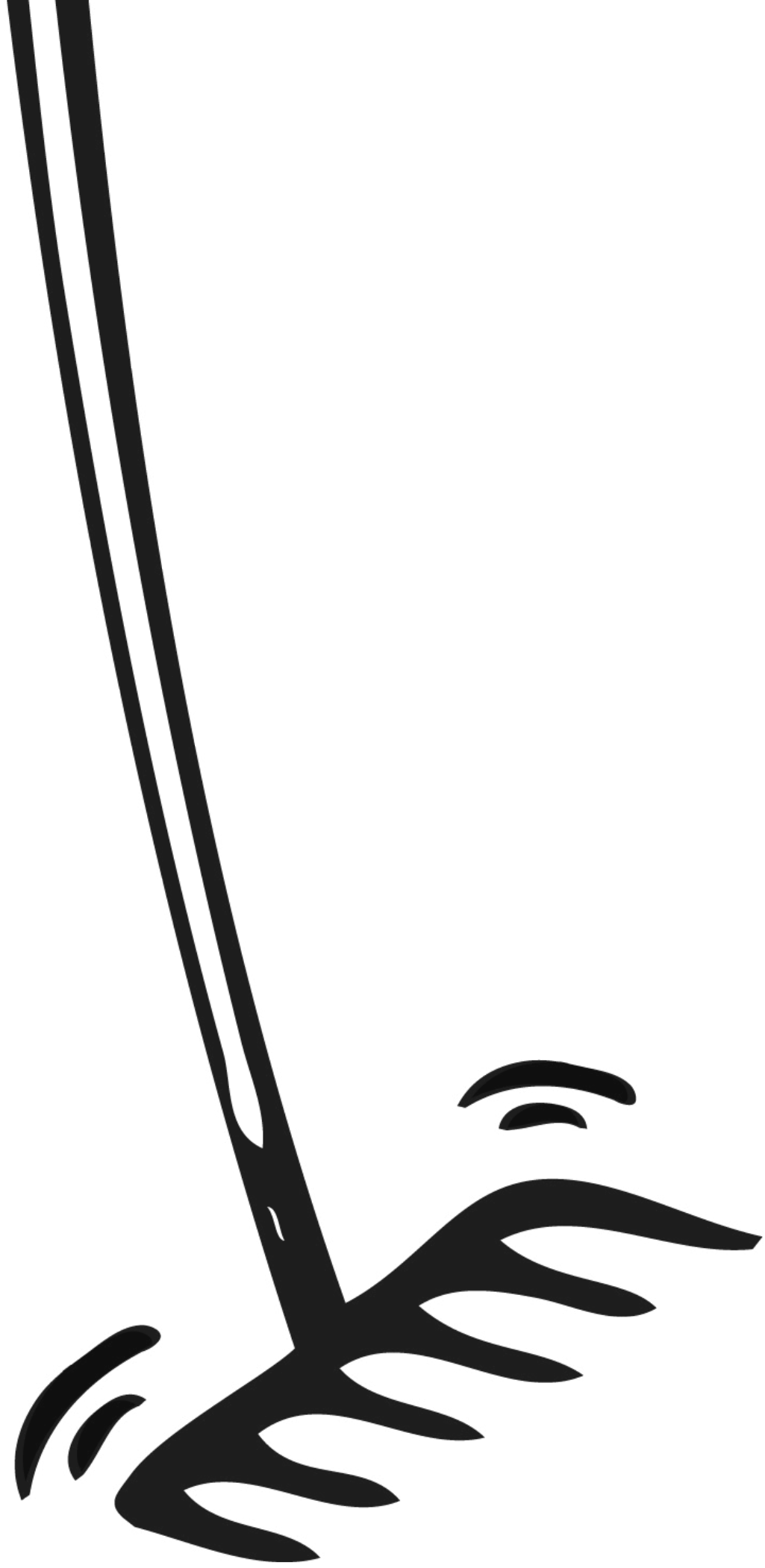
KONTASTY

**INDIE BOOKS
PUBLISHING**

DOBRÝ ANJEL

ISBN: 978-80-89665-01-3

Kontrasty

alebo

**Ked' vám udrú hrable po hlave,
možno sa začína najkrajšia časť vášho života**

Ľudmila Kolesárová

Občas zažijeme niečo boľavé, aby sme následne mohli zažiť niečo krásne.

Obsah

9

O autorke | O knihe

13

Z denníka

3. 8. 2010 Kontrasty... Moja voľba pre Svetlanu

8. 9. 2010 Najkrajšie miesto v nemocnici - odporúčam

13. 1. 2011 Keď sa moja viera otriasa v základoch

27. 1. 2011 Pochovať a ísť do kina

30. 3. 2011 English is easy alebo Recept na sedatíva

5. 3. 2012 Včerajšia lekcia - Déjà vu

22. 6. 2012 Prišla k nám záhadná obálka a zachránila ma!

29. 10. 2012 Na Popradské pleso by ste bosí nešli ani vy

32

Charitatívne úvahy

Adresa, kde sídli zmena... A

Nepomáham trpiacim a charite

Kto šokoval krivonohou milenkou

Realita? Charita je výnosný biznis.

Zachovať práva detí je dôležité. Pre nich to najdôležitejšie.

Nie sme klaviristi v bordeli - pomáhame deťom

50

Čo ma hnevá

Na zdravie! Lebo inak sme v...

Frajera nakopať do zadku! Ale čo so systémom?

Smrteľné diagnózy Slovenska

56

Príbehy

Keď sa Vikingom lesknú oči

Chvíľa hrôzy, čo zlepšila náladu

Zachránime život kamarátke?

Slovenská sanitka vie priniesť aj niečo pekné

Holá pravda, ktorú by ste mali určite vedieť. A vidieť!

Mama sa jej zriekla, tak porazila rakovinu s babkou

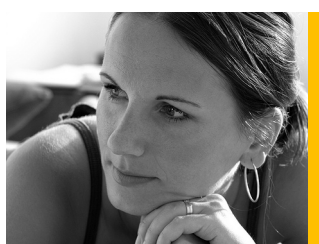
Jeden taký text tohto leta, ktorý vás dostane

Proste frajer

80

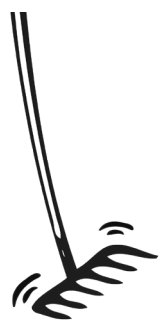
Úvod na záver

0 autorke | 0 knihe

Ľudmila Kolesárová (*1975) je marketingová manažérka neziskovej organizácie **Dobrý anjel** a blogerka. Sama seba predstavuje slovami: „absolvent školy života v neziskovej organizácii pomáhajúcej ťažko chorým deťom a ich rodičom. Podtatranský kreatívec. Mama dvoch vlastných detí a veľkého množstva nevlastných. Prvočíslo.“ Verí, že svet sa dá urobiť aj lepším.

Kontrasty

Kniha predstavuje výber autorkiných blogov uverejnených na ludmilakolesarova.blog.sme.sk, ktoré patria medzi najčítanejšie v slovenskom online svete. Zážitky z pôsobenia v najväčšej charitatívnej organizácii na Slovensku, príbehy, úvahy a neraz až humorný popis sveta kontrastov sú okorenené o pointy, ktoré sa pokúšajú vyčerpanému človeku dneška dodať energiu. A možno aj chuť niečo zmeniť.

Keby ste sa vymkli na záchode, asi by ste nechceli, aby o tom každý vedel. Ja to risknem. V mojej práci sa dejú neuveriteľné veci. Ale čo som čakala, keď som hneď na úvod stúpila na opreté hrable.

Konečne to prišlo! Šanca. Uchádzala som sa o post marketing manažéra v Dobrom anjelovi...Šťastná, že postupujem do ďalšieho kola (osobné stretnutie) som vybehla na dvor a...šliapla na tie hrable. Strašná rana! Moja tvár okamžite nadobudla obludnú neforemnosť. Určite by ma hneď draftovali do Vesmírnej lode Enterprise. „Zbohom pohovor, zbohom práca.“ Našťastie, môj budúci šéf, zakladateľ Dobrého anjela, náhle odcestoval a kým sme sa stretli, nos a oči sa vrátili na pôvodné miesto.

Nedávno, po rokoch, sme spolu išli do live vysielania TV Markíza. Cez chvíľu, keď boli vstupy „odinakial“, som sa vybrala na WC. Keď som útulnú miestnosť chcela opustiť, kľúč zahaproval. Točím, točím a nič. Ani ho nehlo. Nechcelo sa mi veriť! Stála som na záchode v Markíze, vymknutá uprostred televíznej relácie, kde na mňa čakal šéf a štáb. Sú veci, ktoré sa dejú a je veľmi ťažko im uveriť. Našťastie niektoré končia aj happyendom (oslobodená do pár minút).

Ale v mojej práci sa dejú aj omnoho neuveriteľnejšie veci, vážne, ale hodné úsmevu.

Riškovej mame povedali lekári, že sa malý školák už nikdy nepreberie z kómy, do ktorej sa dostal po operácii nádoru. Zúfalá mamka sa nevzdávala. Sediac pri Riškovi ho dlhé týždne hladkala a čítala mu. Dnes si už čítajú spolu. Z kómy sa prebral, hovorí a hladí mame ruky.

Petrovi a Adrianke umrel najprv ocko a potom mamka. Stará mama sa o nich s láskou starala. Bohužiaľ, rakovina si našla aj ju. Keď umrela starká, rozhodol sa lekár, ktorý rodičov aj starú mamu liečil, zobrať deti žiť k sebe a stal sa ich náhradným rodičom.

Janka žila sama s postihnutým synom. Už ho nevládala nosiť na rukách nielen preto, že bol veľký, ale aj preto, že dostala rakovinu. Raz im pri vystupovaní z vlaku pomohol milý pán. Odvtedy nie sú jeden bez druhého, Danko má milujúceho otčima a Janka oporu pri liečbe.

A Sabínka? Po ťažkej operácii nádoru a krvácaní do mozgu sa krásne 4-ročné dievčatko vrátilo naspäť o tri roky. Prestala chodiť, hovoriť. Babička, ktorá sa o ňu stará, ju piple odznovu. Keď som u nich bola prvýkrát, Sabínka sa sediac posúvala po dlážke ako ranené zvieratko. Aj pri ďalších návštevách. A včera? Otvoril mi dvere malý človečik. A potom predo mnou kráčaľ do izby a povedal: "Pod teta." A ja som sa nezmohla ani na slovo.

Pokojne šliapnem na hrable znovu a nechám sa aj zamknúť na záchode. Táto práca mi za tieto neuveriteľné zážitky stojí.

Z denníka

3. 8. 2010 Kontrasty...

Moja voľba pre Svetlanu

Návšteva detskej onkológie. Výstup na Rysy a potom wellnes. Jedno som absolvovala v nedeľu, druhé v pondelok. Za dva dni som videla to najsmutnejšie aj najkrajšie, čo život dáva. Kontrasty. Niektorí majú na výber, iní nie... Svetlana má 39 rokov. Krehká žienka s miernym ukrajinským prízvukom, ktorý si priniesla kedysi dávno z domova...

Už 8 rokov bojuje s rakovinou. Prechádza rôznymi štádiami psychicky aj fyzicky. Manžel to vzdal. Odišiel. Ona to nevzdala. Nemala na výber. Dostala to najsmutnejšie od života. Dostala ale aj to najkrajšie - jej odvážne deti.

Danko už ako trojročný chodil sám na nákupy. Pravdu poviem, neviem si predstaviť, ako moja trojročná dcérka cupitá sama do obchodu a pýta si chlebič. Teraz má Danko 11 rokov a úlohy jediného chlapa v domácnosti sa ujal skvele. Mladšia Simonka má 10 rokov. Vie variť, prať aj žehliť. Obaja majú samé jednotky. Nenosia si na desiatu croissant s nálepkami ani džús v krabičke, pre nedostatok peňazí nemôžu chodiť na školské výlety a ani na krúžky. Spolu sa rozhodli brať od života, čo im dáva. S veľkou pokorou. Nemali na výber. Je to jedna z najkrajších rodín, aké poznám. Sú pre mňa veľkým vzorom. Aký by bol svet pekný, keby sme aj my, čo máme na výber, volili tak, aby sme boli inšpiráciou iným.

Dnes som zatelefonovala Svetlane. Cíti sa dobre. Myslím, že tieto decká už na Rysy vyšliapu. V bazéne nám bude tiež fajn. Je načas ukázať im, čo pekné život dáva.

A aspoň niektorým z nás dáva na výber. Bude skvelé, ak naša voľba bude v prospech tých, čo si vybrať nemôžu.

Ďakujem našim Anjelom za túto voľbu. Ďakujem aj iným, čo takto volia.

Svet je plný kontrastov, je na nás, aby sme ich zmiernili.

Ja cestou na Rysy 1.8.2010:

Z listu Svetlany:

Kričala som
sa v bolestiach. Synček mal 3 roky,
keď musel chodiť na nákupy do ob-
chodu. Kvácalo mi srdce. Zaslala som
rubby a dostala sa s ňou.

Ja na Rysoch:

Z listu Svetlany:

Ale aj tak som šťastná. Deti sú veľmi šikovné. Učia sa na samé jednotky. Modlím sa k Bohu, aby som prežila a aby deti ešte trochu podrástli. Týmto svoj príbeh aj končím. Tento príbeh pre nás píše môj 10-ročný synček, tak ako ja mám nehybnú pravú ruku ako vedľajší účinok nekonečných chemoterapií.

8. 9. 2010 Najkrajšie miesto v nemocnici - odporúčam

Nemocnica a lekári. Len ich nepotrebovať. Ja mám však jedno miesto v nemocnici, kam sa vždy teším. Aj dnes. Najkrajšie miesto, ideálne aj na prvé rande. Chodím tam rada. Dajú vám vypiť a ak sa zaľúbite, tak vám iste nehrozí pohlavná choroba. Transfúzna stanica. Svet v svete. Nepochybne najkrajšie miesto v nemocnici. Žiadna iná ambulancia mu nemôže konkurovať.

U bežného lekára sú všetci chorí. Plné čakárne, chodby a ordinácie.
Na transfúznej stanici sú všetci zdraví. Taký ten výber, čo mal šťastie, že je úplne fit.

U bežného lekára sú ľudia často nervózni a zúfalí.
Na transfúznej stanici majú všetci dobrú náladu, lebo vedia, že prišli pomôcť.

U bežného lekára s rastúcim počtom ľudí klesá vaša nálada.
Na transfúznej stanici s príchodom každého ďalšieho človeka vaša nálada stúpa.

U bežného lekára sa ignorujeme, hľadáme do zeme, čítame letáky.
Na transfúznej stanici sa na seba všetci nenápadne usmievame.

U bežného lekára vám dajú pohár na moč a drevenú paličku do úst.
Na transfúznej stanici vám dajú pohár kapučínka a do úst keksík...

Na transfúznú stanicu chodíme o siedmej. Tesne po ôsmej sme už v práci.
K bežnému lekárovi ideme o siedmej. Tesne po ôsmej si uvedomíme, že sa dnes do práce nedostaneme.

U bežného lekára odchádzate a ďakujete.
Na transfúznej stanici odchádzate a ďakujú vám.

BONUSY NAVYŠE:

Na transfúznej stanici vás nikto nepredbehne.

Na transfúznej stanici nemajú bočný vchod.

Na transfúznej stanici nenájdete nápis „neklopať“.

Všetky dvere sú tam otvorené.

Ak nemáte partnera, tak na transfúznej stanici si vyberiete.

Nikto tam totiž nemá pohlavnú chorobu a neberie drogy.

A navyše u nás v Poprade máme výhľad na Tatry a skvelého vedúceho lekára.

Týmto nechcem povedať, že si nevážim prácu ostatných lekárov. Vážim.

Ale našla som najkrajšie miesto v nemocnici, ktorému sa nedá konkurovať.

Odporúčam.

13. 1. 2011 Keď sa moja viera otriasa v základoch

Keď strácam vieru, je to zlé. S mojou vierou odchádza viera v seba, viera v ľudí a viera pre mňa dosť podstatná: v to, že veci majú zmysel. Môj život s vierou je inak celkom fajn, som optimista, život sa mi páči, mám rada ľudí, aj keď civilizácii občas nerozumiem, a celkom dobre znášam aj trápenie a utrpenie. Ale raz za čas to príde. Moje trápenie alebo trápenie druhých ma vezme. Nedostávam odpovede na otázky, nerozumiem prečo sa veci dejú, tak ako sa dejú, bolia ma a vtedy: bum-bác. Viera sa otriasa v základoch. A som stratená.

A v tom ťuk-ťuk. Ako včera. Dvere u nás - u Dobrého anjela sa pootvorili - a do kancelárie vkročila mladá žena. Približne rovnaký ročník ako ja. Len oveľa bledšia. Ale usmiata. Hm, vravím si: dobré znamenie. Zjavne ju niečo kvári a aj tak sa usmieva. Prečo to ja dnes neviem, kurník!

A keď spustila, začala som sa za svoju opustenosť na duši hanbiť ako pes: „Prišla som sa vám poďakovať... za celé tie dva roky.“ (Rýchlo lovím v pamäti, či ju náhodou nepoznám aspoň z papierov... zatiaľ nič...) „Ste úžasní. Bez priateľov a Anjelov by som už iste nežila.“ (Aha, tak predsa ju kvári rakovina - ale čo tie pekné hnedé vlasy? Asi je už dlhšie po liečbe... Moooka mladá mamina...) Debata pokračuje. Rakovina prsníka, chemoterapie, malá dcérka, rozpad rodiny, strata domova... uchýlila ju priateľka, zase chemoterapie... (Už si spomínam na žiadosť, kde slzy rozpúšťali na niektorých miestach atrament). Ako to, že sa celý čas usmieva? A čo tie pekné vlasy, keď chemo zrejme boli nedávno? V tom podišla ku mne a s úsmevom urobila to, čo väčšinou robievam ja: objala ma. „Ďakujem. Už od vás nechcem pomoc, iste je tu dosť takých, čo ju potrebujú viac. Cítim sa oveľa lepšie. Aj vlasy mi už začínajú rásť.“ Pozrela som sa prekvapene na jej hrivu. Usmiala sa. „Jaaaj, toto je parochňa. Moja najlepšia priateľka mi ju dala vyrobiť zo svojich roky pestovaných vlasov.“ Stiahla ju dole. Pod ňou pár drobných kratučkých vláskov.

Objala ma ešte tuhšie. „Ďakujem. Už musím ísť. Po malú do škôlky.“ Zase ten úsmev. Otočila sa. Keď odchádzala k výťahu, kričím za ňou: „Ako sa vlastne voláte?“ Poťukala si veselo po čele. „Vidíte, aká som!“ Povedala mi svoje priezvisko. A potom dodala. „Ale volajte ma krstným menom - som Viera.“

Vtedy sa vrátila. A ja len dúfam, že dlho ostane. Lebo s ňou mi je ľahšie.

27. 1. 2011 Pochovať a ísť do kina

Sedel včera v tej lavici presne ako ja pred 17 rokmi. Tiež bol január. Tiež som mala osemnásť. Ja som pochovávala otca. On brata. Rozmýšľala som, či chce tú lavicu rozbiť na márne kúsky rovnako ako ja vtedy. Alebo len nemo prehĺta tupú bolesť.

Tomáš, jeho brat a môj kamarát, mal sedemnášť. Boli ako dvojčatá. 2 roky ho tá pliaga ničila. A zbrane si v jeho prípade vyberala naozaj kruté. On sa napriek tomu vedel usmievať a tešiť z maličkostí. Futbalista, fanúšik Manchester United, smejko, syn, skvelý brat a kamarát. Odvahe by sme sa od neho mohli učiť. Pohybujúc sa po ťažkých zásahoch do hlavy a duše už len na vozíčku a rukami slabými ako konáriky vedel pripraviť rybu ako nikto. A keď mu to stav dovolil, tak ju celú sám aj zbaštil. Bol to veľký gurmán. Bol to veľký optimista. Vždy hovoril každému, že ho má rád.

Tomáš zomrel. Doma. Bola som tam. A včera mal pohreb. Bola som tam. A so mnou vždy aj 85 000 ľudí, ktorí deťom ako on pomáhajú a prejavujú svoju lásku. Stáli sme pri nich od začiatku. A hoci sme v tom najdôležitejšom pomôcť nevedeli, pomohli sme mu žiť ten jeho ťažký život o čosi krajšie. Tomáš mal totiž rád život aj keď trpel. Rád zbieral karty hokejistov, rád varil dobroty, po onkologických cestovačkách do Košíc vždy vedel, kde by si rád dal pizzu... To všetko nie je úplne automatické, ak jeden rodič nepracuje a nemá príjem. V kostole bola zima, tma, záplava čiernej a strašne smutno. Taká je smrť.

Po kare som sadla do auta a ponáhľala sa k svojmu synovi – tiež Tomášovi. Niekedy pre prácu s druhými deťmi zanedbávam tie svoje. Dnes premietalo po dlhom čase naše dedinské kino detský film. Už dávno som mu to sľúbila. Vedela som, že tam budem len tupo sedieť, ale sľub je sľub. Zbehla som po neho domov. Ledva sme došli na film. V kine bolo teplo, farebne, veselo a deti džavotali. Taký je život.

Jedného Tomáša som pochovala a druhého vzala do kina. Smrť patrí k životu. To viem. Niet pevnejšieho puta a niet väčšej pravdy. Hoc vedomá si toho, viem aj, že zmieriť sa s tým nedá. A keď si už myslím, že som si zvykla, tak zomrie dieťa a ja zabudnem na všetky kecy o zákonoch prírody a o najväčšej pravde a chvíľu len plačem.

Ale ak je to tak, že všetci raz umrieme, tak Žime. A ak môžeme, tak pomáhajme Žiť aj tým, ktorí by bez nás len prežívali.

Lebo každá minúta pekného Života sa ráta.

30. 3. 2011 English is easy alebo Recept na sedatíva

Meškám na stretnutie. Akčne, málo primerane na pracovníčku konzervatívnej charitatívnej organizácie rozrazím dvere parádneho hotela v Bratislave. Udýchaná vybafnem na chlapíka stojaceho pri recepcii:

„Dobrý deň. Mám tu stretnutie. Priznám sa, že neviem kde. Je tu nejaká kaviareň, lobby alebo reštaurácia? Prepáčte mi moju akčnosť, ale meškám“ - pokúsím sa ešte o vtip. Podaril sa. Chlapík totiž odpovedá: „Sorry, I don't understand you.“ V tom prichádza recepčný. Uff...

Sadám do kaviarne. Prebieha stretnutie. Akosi nefungujem. Žiaden múdry nápad, nič konštruktívne. Pripadám si ako tupec. Odíde mi baterka na notebooku a tak pobehujem po „sto“ hviezdíčkovom hoteli, aby som našla zásuvku. Zatiaľ všetci čakajú. Paráda.

Presun a ďalšie „rande“. Nestíham nič jesť. Keď ma uvedú do zasadačky, kde vždy čakajú keksíky a povedia, že o chvíľu príde šéf, verím, že tá chvíľa je dosť dlhá. Napchám si do úst sušienku. Nebola. Podávam teda ruku s plnou pusou... Čo dodať?!

Konečne vlak domov. Oproti mne si sadá mladý „snedý“ fešák. Cesta beží. Mladík vypije plechovkové pivo a zmizne. O dve hodiny je späť. Vystupuje. Nakloní sa a vraví niečo - zrejme cudzou rečou. „Prosím?“ opýtam sa 2x. Zopakuje. Nerozumiem. Hm. Asi cudzinec. Teraz to už nepokašlem. Pýtam sa: „What did you say, please?“ Pozrie na mňa a gestikulujúc ako kapor, teraz už viem, že strašne opitý, povie: „Dík za príjemnú cestu.“ Ľudia sa смеjú... Na záver si ešte tresnem hlavu o úložný priestor...

Zlý deň. To budem zase v noci analyzovať ...

Som doma v Poprade. Ešte som stihla kanceláriu. V miernej depke a značne o sebe pochybujúc si idem odložiť veci na stôl. Čaká ma tam vyšívaný obrúsok. A na ňom lístok:

Milí Anjeli, niet slov, ako vám poďakovať, že ste pri mne stáli v najhorších chvíľach môjho života, keď som bojovala s rakovinou. Cítim sa už dlhšie dobre, Natálka si našla brigádu a manžel prácu. Pomôžte teraz niekomu, kto to potrebuje viac ako ja. Túto výšivku posielam tej milej panej, ktorá mi trikrát telefonovala ohľadom darovanej práčky. Jej energia a láskavé slová mi dodali veľkú chuť bojovať. Želám jej a aj vám všetkým veľa šťastia.

To som jaaaa! Viem to! Pamätám si ju. Ako na začiatku dlhého telefonátu vždy plakala a na konci sa už smiala. Jaaa... možno naozaj nie som až taký blbec. Zaspávam pokojne. A sedatívum? Vždy, keď si prestávate veriť, nájdite aspoň jedného, kto vo vás vieru má. A vtedy počúvajte len jeho :-).

5. 3. 2012 Včerajšia lekcia - Déjá vu

Časy batikovaného trička, konopných nohavíc a sena na hlave mám už za sebou. Éru outfitu mierových síl OSN tiež. Akosi som dospela k názoru, že aj zástupca charitatívnej organizácie môže chcieť vyzeráť šik.

Idem teda ku kaderníčke. K mojej sa nedostanem. Tak pátram. Zmena účesu je prejav túžby po zmene života? No neviem. U mňa je len jasný polročný odrast... Otváram dvere. Wow, všade nebíčková modrá. No, ak taká nebude o hodinu aj moja hlava, tak toto je sľubný začiatok. Energické mladé žieňa na mňa vybalí úsmev spod nebíčkových očných tieňov a ideme na vec. Namieša v miske na farby moju budúcnosť. Nanesie mi ju na hlavu. Čakáme, kým dozrejem. Máme kopu času a tak kecáme. Stále sa usmieva. Zvláštne! Zrazu je tu niekto, kto ma predčí v rečiach o tešení sa z maličkostí. Hm, na to som tu predsa ja. Človek, ktorý sa denne stretáva s ľudským utrpením. Človek, ktorý sa od mamiek, čo bojujú o zdravie (aj život) svojich detí, učí pokore a láske k životu.

A táto mladá baba v modrom tričku s modrou stužkou na opasku sa len usmieva. Nad tým, ako sa ľudia pachtia za peniazmi, ako sa neustále mračia a nevedia sa tešiť zo života. Je milá. Nedudre. Na nič. Chvíľu ma napadlo, čože to do tej farby dávajú, že sa len usmieva...

Rozpráva s láskou o svojej práci. Tak aj ja jej poviem o svojej. Hovorím o rakovine, o chudobe, o zlej situácii v nemocniciach. Ona počúva. Zaujíma ju to. Hovorím aj o tom, ako málokto chápe ľudí s rakovinou. Počúva. Pýta sa, či mi už niekto umrel. Hovorím, že áno. Zmýva mi farbu z vlasov. Je zvedavá, či mi chýba. Vravím áno. Masíruje mi hlavu. Bóoože, mne je dnes dobre. Po dlhom čase uvoľnenie. Dnes dobijem baterku v kaderníctve?

Zmena vyšla. Ďakujem a lúčim sa. Dievča mi povie: „Snád' aj ja budem niekomu chýbať, až raz umriem." Moja čerstvo červená hlava sa prekvapene otočí. „Mám v hlave nádor. Už tri roky." a potom so smiechom dodá: „Nerastie. Umrieť neplánujem, nebojte sa".

Bum. Teraz už všetko chápem. Kedy sa budeme vedieť tešiť z maličkostí tak ako Oni?

22. 6. 2012 Prišla k nám záhadná obálka a zachránila ma!

Život je boj. Vďaka mikrošťastiam ho bojujeme celkom úspešne. Ale keď tak mrknem okolo seba, vidím toľko unavených bojovníkov. Občas patrím medzi nich. Aj keď život milujem. Napríklad narodeniny. Včera som mala. Fuj.

Neznášam narodeniny. Neznášam celý svet. Taký deň, no. Vždy sa potom hanbím. Ale občas to príde. Upchajú sa mi komunikačné kanály, prestane fungovať improvizovane nainštalovaný translator a som hotová. Smútok z pochopenia toho, že svet je pre mňa nepochopiteľné miesto, ma dorazí.

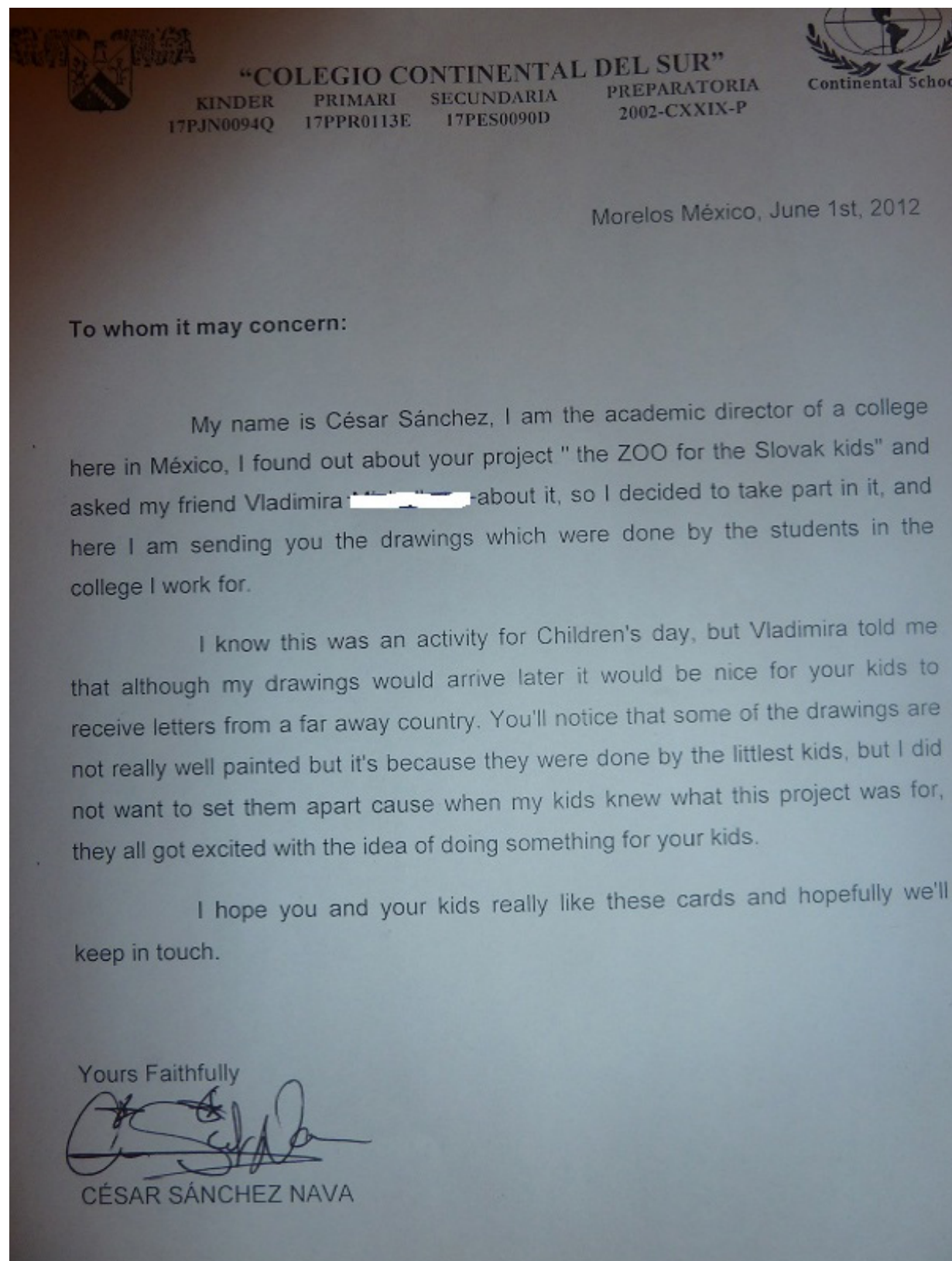
Dnes v práci končím. Potrebujem vypadnúť niekam, kde budem sama. Čo najskôr. Nechcem byť medzi ľuďmi. Heš! Balím si veci. Rozmýšľam, na aký strom vyleziem, na aké lazy odídem, na aký ostrov preplávam. A zrazu zbadám na stole niečo čudné. Tučná veľká obálka, celá olepená známkami. Pôsobí dosť záhadne.

Z druhej strany naša adresa a pečiatky z... Mexika! Svoj útek odkladám. Rozbalím obálku a pomaly si obzerám jej obsah. Nechce sa mi veriť.

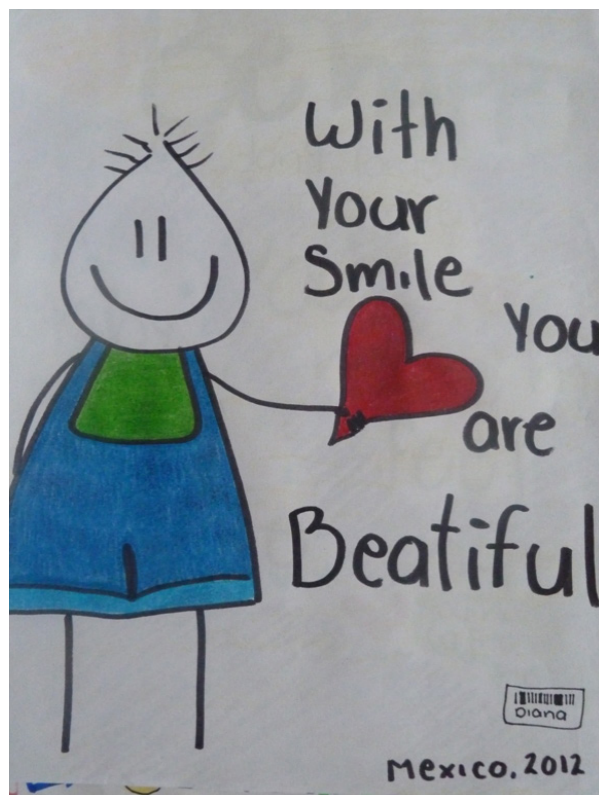
Malí Mexičankovia na čele s ich učiteľom nakreslili obrázky pre malých slovenských onkopacientov. Naša kampaň Dobrá ZOO Dobrého anjela, do ktorej sa zapojili desaťtisíce ľudí na Slovensku sa dostala až do ich uší. Aj oni sa rozhodli poslať ZOO za deťmi, keď nemôžu ísť deti do ZOO. Skoro som odpadla.

Svet je malý! Keď dávam emočne pohnutá na anjelsky fejsbuk info o záhadnej obálke, do hodiny mám nového priateľa. Je ním mladý muž - učiteľ z Mexika. A o chvíľu už aj viem, kto mi spolu s ním zachránil narodeniny.

Slzičku dojatia vystrieda úsmev. Mraky odchádzajú, zliezam zo stromu, plávam späť z ostrova a opúšťam lazy. Vy by ste to neurobili? Ani keby ste našli v kope obrázkov toto?

Ďakujem, mexickí anjelici, máte viac rozumu ako ja! Svet je pekné miesto. Aj keď sa mu nie vždy dá rozumieť.

29. 10. 2012 Na Popradské pleso by ste bosí nešli ani vy

Sem-tam mi niekto taký zavolá. Ako toť chatár z chaty na Popradskom plese. Že vraj ponúka desiatku izieb na celý týždeň. Ubytovanie, strava, zábava. A na Štedrý deň bude aj ryba, šalát a darčeky. Pre rodiny ťažko chorých detí. Tak sa teším, až ma ide rozpučiť.

Vyberám najskromnejších. Volám Táni. Sama so štyrmi deťmi. Že teda budú mať parádne Vianoce, keď už ich ten chlap nechal s chorým synom v polorozpadnutom dome a bez peňazí. Teší sa. Dávno neboli na výlete, ledva bolo na jedlo. Včera normálny život a dnes bum, dno ako v Mariánskej priekope. Teším sa s ňou. O čosi neskôr mi zvoní telefón. Smutný Tánin hlas oznámi, že oni vlastne nebudú môcť ísť. Ani jeden z nich nemá poriadne oblečenie a obuv na zimu. Že nech to ponúkne niekomu inému.

Sem-tam mi niekto taký zavolá. Ako toť majstri z Woodmetalu. Že vraj by chceli našim rodinám zhotoviť nábytky...na mieru. Detské izby, linku, posteľ... Tak sa teším, až ma ide rozpučiť. Volám opäť Táni. Či by sa teda deckám niečo nešiklo. Tak veľmi sa poteší! Snívajú o poschodovej posteli. A skrinke na šatstvo. Sľubujem, že všetko vybavím. Teším sa s ňou. O čosi neskôr mi zvoní telefón. Smutný Tánin hlas sa s pokorou pýta, či by som nemohla tu drevársku firmu radšej poprosiť o odrezky. Nemajú na zimu vôbec čím kúriť.

Aj takto žijú ľudia. Sny vystriedal boj o prežitie. Prežívajú to, o čom my ani nesnívame. Osud a sociálny systém ich dôstojnosť pochoval. Spoločne im ju môžeme vrátiť späť.

Doplňam:

Ľudia z Woodmetalu dodali nakoniec nábytok, palivové drevo, šatstvo a počítač pre študujúcu dcéru. Od nasledujúceho mesiaca Táňa začala od Dobrých anjelov poberať príspevok viac ako sto eur. Na Popradskom plese im bolo fantasticky.

Charitatívne úvahy

Adresa, kde sídli zmena... A

Kedysi som vedela mať aj ja ťažké srdce. Na cestách som trúbila, priznám - aj prostredník som raz ukázala, pri čakaní v rade som si podupkávala, o susede som vedela povedať, že je koza a doma aj tresnúť dverami. Všetky tie občasné príznaky civilizácie. Neraz pre maličkosti... Potom som spoznala Adama, Annu, Anetu a Andreja.

Adam - chalan, čo vyzerá ako každý iný. Nepovedali by ste, že strávil veľkú časť detstva v desivej (napriek veselým farbám na stenách) atmosfére detskej onkológie a dnes, keď ide spať, oprie si jednu nohu - tú umelú, o nočný stolík. Má 16, prvú frajerku, hrá v kapele a chce ísť študovať medicínu. Hádajte, aký odbor?

Anna - staršia pani, ktorá nám každý rok zašle pohľadnicu s prosbou, aby sme jej zaslali 12 poukázok na 100 SK (teraz už 3,32 EUR). To preto, aby mohla každý mesiac prispievať rodinám chorých, aj keď to nemôže robiť tak ako bežný Anjel, lebo nemá účet ani mobil.

Aneta - sama s talentovanou dcérou, čo miluje svoju matku. Keď ochorela, povedala jej so slzami v očiach: „Mami, choď na operáciu čo najskôr. Prosím. Aj ja chcem byť ešte niečie dieťa.” Šla. 2. 2. 2010 jej odrezali prsník a 5. 2. 2010 už bola v práci - pozašovaná, ubolená... Nemôže prísť o chabý príjem.

Andrej Kiska - človek, ktorý týchto ľudí spojil. Zakladateľ Dobrého anjela... Ako jeden z prvých Anjelov som Systému uverila oveľa skôr, než som v ňom začala pracovať. Dnes, keď som s Andrejom Kiskom každý deň, sa mi omnoho viac nechce veriť, že niekto taký existuje. Čestný, pohodový, usmiaty. Miluje ľudí a život. Nič ho nerozčúli, nikto nenahnevá...

Stále čakám v rade, stále okolo môjho auta prefrčí nejaký blázon, suseda sa nezmenila a doma tiež nie je všetko dokonalé. Budem sa ale rozčuľovať a hnevať pre maličkosti? Už nie. Dnes som tu a zajtra ktovie... Mám krásny život. Som obklopená Anjelmi a tí človeka veľa naučia.

Adam, ďakujem, že si mi ukázal odvahu a odhodlanie.

(Časť textu Adamovej piesne:)

Nádej neodchádza, neumiera,
pokiaľ úsmev nemrzne a duša neomdlieva.
Opäť zdvihnúť hlavu, obdivovať noc,
vytiahnuť zo seba tú božskú moc.
Malý chlapec, bezvýznamný,
bojoval s tou čiernou paňou.
Chcel žiť, a tak sa pobil,
temnú paniu zatiaľ skolil.

Snáď už navždy...

Anna, ďakujem, že môžem veriť ľuďom a ich emaptii:

IMMACOLATA CONCEZIONE 26.11.2009

Srdce Vás
pozdrujem.
Chcem Vás
požiadať o kasa-
nie šekov - pokr-
čovanie v r. 2010,
na sumu ako doteraz
3,32€ mesačne.
Všetkých Vás
srdce ne pozdravujem.

DOBRÝ ANJEL
Karpatská 15
p. riadiť
POPRA D
058 01

Serie "FIDES" oro
189

859 009817

Aneta, ďakujem, že ste ma naučili tešiť sa z maličkostí:

Nemôžem ani odísť na PN vzhľadom k tomu, že by som veľmi vážne ohrozila svoj skromný príjem. Operovali ma v Bojniciach 2. februára 2010 a 5. februára som už bola v práci. Taká dozaširoká som nebola čo som mohla.

Andrej, ďakujem za nich všetkých.

Nepomáham trpiacim a charite

odpovedala viac ako polovica opýtaných ľudí v rámci jedného celoslovenského prieskumu. Prečo asi?

Konkrétne 55 % ľudí sa nezapojilo a 46 % sa ani neplánuje zapojiť do žiadnej dobročinnnej aktivity na pomoc ľuďom v núdzi. Uff... Aké sú dôvody ? A aká je realita? (Vychádzam z dlhoročných skúseností dobrovoľníka pre rodiny v kríze a neskôr a dnes aj zamestnanca n. o. DOBRÝ ANJEL).

1. dôvod: **Sám mám málo.**

Jeden má menej, druhý viac. Často však stačí na pomoc pár eur, drobnosť, emócia. Čo je pre nás nič, môže pre druhého znamenať strašne veľa.

Príklad: Danka a Hanka

Moja kamarátka Danka. Má tri dcéry. Stará sa o nich sama. Majú vzdelanie, lásku a v nedeľu raz mesačne aj rezeň. Nielen, že sa podelia o všetko (aj o ten rezeň), ale keď som „dobrovoľníčila“, chodievala so mnou. Krízové centrá, byty, prostitútky, azyláky. Malé chudobné detváky hladkala ako svoje a od tých svojich im nosila všetko, čo sa dalo - hračky, knihy, marmeládu, kompóty, peniaze...

Moja kamarátka Hanka. Jej deti majú určite dlhodobý kontrakt s viacerými značkovými firmami. Veľký dom, autá. Charita a solidarita sa jej netýka. Jedného dňa mi predsa len prišla SMS: „Ľudka, radi by sme Ti aj my pomohli“ a o dva dni mi poslala rodinu plyšákov v zložení bobor zo stavebného sporenia, mončičák z môjho detstva (ten s tými škaredými očami) a pár ťažko definovateľných chlpatých príbuzných. Bolo mi smutno.

Nechcem byť zlá a diskriminovať bobrov a opice, ale ten, čo má skutočne málo sa často dokáže podeliť o viac než ten, čo má viac.

2. Platím dane, nech sa štát postará.

Iste, v ideálnom svete. Ale aká je realita?

Príklad: Adamko a Danko

Štvorročné dvojčatká. Kvôli zlyhaniu lekárov sú obaja ťažko postihnutí. Príjem ich mamky spolu na obe deti: 200 EUR. Bez pár eur rovnaký ako na jedno zdravé dieťa. Z 200 EUR sa vyžiť nedá, tobôž financovať deťom liečbu. Otec sa môže v práci strhať a pritom je jeho pomoc tak strašne potrebná doma.

Vybavenie symbolických kompenzácií aj preukazu ZŤP trvá 3/4 roka - rok a n e k o n e č n é návštevy úradov, od dverí k dverám. S dvoma postihnutými deťmi! Ani jeden úrad nie je bezbariérový. A kde nájsť čas, keď s deťmi treba denne cvičiť niekoľko hodín? A zdravotné pomôcky? Dvojčatá potrebujú špeciálne kočiare. Tie, na ktoré dostanú príspevok, by ste si sami nikdy nevybrali. Nepraktické, neforemné. Na lepšie vám nikto nepríspeje. A tie stoja 2200 EUR. Pre jedného! Chcete dať aspoň menej postihnutého synčeka do škôlky? Ale kam, keď vám odvšadiaľ prichádza odpoveď: Nespĺňa kritériá. Aké, to sa nedozviete. Čo ešte? Špeciálna autosedačka (ak máte vôbec auto), rehabilitačné pobyty, cvičenia, vitamíny... Všetko potrebné a všetko stojí kopu peňazí. A vy máte 200 EUR mesačne na obe choré deti.

Rodiny na okraji spoločnosti, ktoré si svoj osud nevybrali. Môže sa to stať každému z nás. Najprv miniete úspory, potom vyštvárite širšiu rodinu (v tom lepšom prípade), potom pôžička a koniec... Štát sa nepostará.

3. Ani mne nikto nepomohol.

Mohla by som možno povedať, že som nič nedostala zadarmo. Aj Vy? Všetko sme si vydreli a vybojovali samy. Vzdelanie, postavenie, majetok... Napriek tomu myslím, že sme dostali do daru o čosi viac než niektorí ľudia: možno zdravie, možno odvalu... Intelekt? Obe ruky? Obe nohy? Rodinu?... Nie je to samozrejmé. Možno preto sme skutočnú pomoc ešte ani nepotrebovali.

Príklad: Barborka a Ela

V pôrodnici sa narodili dve krásne dievčatká. Mamky ležali vedľa seba. Anna sa teší z dcéry Barborky. Katka priviedla na svet zase okatú Elu. Obe majú veľké plány. O 5 rokov sa stretnú. Barborka má novú kolobežku. Ela smutný pohľad a leukémiu. Práve s mamkou riešia ako vyžiť, keďže prestala kvôli tomu pracovať a ocko si našiel priateľku. Je veľa ťažkostí, ktoré prídu bez vlastného zavinenia, s ktorými si nikto z nás bez pomoci iných neporadí. Nieкто má to šťastie, že pomoc nepotrebuje, nieкто bez nej neprežije.

4. Charita kradne.

Nepopieram, stalo sa, že muž na vozíku žobrajúci pred Tescom zrazu vyštartoval po vlastných do staničného bufetu a že na obecnom úrade si z verejnej zbierky dopriali žúrku. Toto je však malé percento negatívnych javov, ktoré sprevádzajú slovo „charita“. Omnoho väčší je výsledok jej práce. Už ako dobrovoľník som videla, čo dokáže. Niektoré charity majú dnes naozaj transparentné financovanie. (Nemyslím dvoch občanov Balkánu s textom na A4 - „Pomáhame hluchonemým deťom v našej krajine“.)

Príklad:

DOBRÝ ANJEL je financovaný zo súkromných peňazí. Ani jeden cent darcu nejde na prevádzku. 100 % príspevku dostane rodina s chorým dieťaťom. Darca presne vie, kto to je - meno, príbeh, telefón, e-mail... Na to všetko dohliada renomovaný audítor.

Dôverujte, ale preverujte! V Anjelovi môžete preverovať, kedy chcete, na svojom anjelskom účte uvidíte, komu a kedy ste pomohli. Vidíme denne toľko bolesti, že nám nesmierne záleží na pomoci trpiacim deťom, a tak nám nesmierne záleží na dôvere ľudí.

Moja múdra mamka hovorí: „Kto chce, hľadá spôsob. Kto nechce, hľadá dôvod.“ 45% opýtaných nehľadalo dôvod prečo nepomôcť, ale spôsob, ako pomôcť. Adamko, Danko, Ela a veľa iných detí a dospelých vďaka nim dostalo druhú šancu. Šancu žiť lepší život. Bez nich by to nezvládli. Pociť, že niekomu dáte druhú šancu, je skvelý. Tak prečo si ho nedopriať?

Kto šokoval krivonohou milenkou

Kto si kúpil ružový svetrík za 500 (alebo 600?) dolárov... kto postavil vilu s bazénom a oobrovskou garážou... a kto ukázal celulitídu na zadočku? Slovenský bulvár je už roky ten istý... Alebo nie je? Veď každý deň sa zomelie niečo nové (najskôr on s ňou, potom ona s ním a potom ona s ňou aj s ním...). Časopisy, weby a vyblýskané relácie... Aj najčítanejší denník je plný dôležitých informácií. Čo dnes hýbe Slovenskom? Mladá Heribanová v priesvitnom a naostro... Pribratá Hajdu: Narvala sa do oblečenia po Belányiovej?! Barkolovej prešľap: S masnými vlasmi pred kamery! A na záver radosť s nahým Dievčaťom dňa.

Aj my máme zopár celebrit... vlastne tisíce... ľudí, o ktorých by sa dali písať nie články, ale romány... Málo ľudí o nich vie a málo chce vedieť. Ak máte chvíľku, môžem vám predstaviť NÁŠ BULVÁR a našu smotánku?

Večera pri sviečkach

Martina je slobodná mamička. Jej malá Ivetka má 4 roky a miluje rozprávky. Nemajú televíziu, a tak jej ich mamka každý večer číta. Posledný mesiac pri sviečkach, pretože im odpojili elektrinu. Ivetka má nádor na mozgu a v izbe 17 °C.

Nerozluční bratia

Janko a Paľo sú dvaja nadaní bratia z Oravy. Chalani museli postupne opustiť lavice gymnázia a rodinu, aby sa stretli na onkológii a bojovali jeden proti nádoru na mozgu a druhý s rakovinou lymfatických uzlín. Rodičia a šiesti súrodenci ich už rok čakajú doma.

Ticho

Nepočujúcim manželom Jane a Petrovi sa narodil krásny syn. Počuje, ale bohužiaľ má celiakiu. Má 10 rokov a je im veľkou oporou. Hlavne odvtedy, čo Jane diagnostikovali rakovinu krčka maternice.

Ťažké cvičenie

Ivanu manžel týral. Po kopancoch do brucha sa jej narodila postihnutá dcérka. Dnes má 12 rokov a nosiť ju na tretie je fuška. Ale možno už nebude, lebo Ivane povedali, že má rakovinu v pokročilom štádiu a má si vybavovať veci v „súvislosti so svojim úmrtím“.

Naše celebrity nepijú značkové víno a ani nechodievajú na výlety na súkromnom tryskáči. Možno preto o nich málokto vie a málokto vedieť chce.

Realita? Charita je výnosný biznis.

Príprava na májovú kampaň vrcholí. Ako každý rok do toho vstúpia vysokoškoláci. Chcu u nás robiť diplomovku. Konzultujeme, mailujeme, telefonujeme. Ale prečo mi to nenapadlo skôr? Snád' neporuším zákon. Zavesím vám to, milí študenti, na SME... Stručne pár tém + príklady z praxe. Trochu odbornej pravdy o charite:

Organizácia: DOBRÝ ANJEL

Charakter: neziskovka (denne bojuje o zákazníka - ako každý iný biznis:)

Téma 1: Marketingový mix - 4 P

Product /produkt/: DOBRÝ POCIT. Predávame dobrý pocit. Ponúkame mesačný paušál. Môže ho u nás nakúpiť každý. Zákazník platí pravidelne mesačne a pravidelne mesačne získa dobrý pocit... že pomohol.

Place /miesto/: hm, miesto... Hlavná predajňa je v Poprade. Zásobáreň dobrého pocitu. Ale pozor! Len priekupníci. Produkcia je na inom mieste. V domácnostiach ťažko chorých detí a rodičov, ktorým pravidelný mesačný príspevok často pomáha prežiť.

Price /cena/: Naša cenotvorba je voľná. Nie je to ani cena dohodou... skôr cena náhodou. Každý si kupuje dobrý pocit za cenu, akú chce. Extrémy? Máme zákazníka, čo nakupuje za 0,01 eura... ale máme aj takého, čo raz nakúpil za 34 000 EUR.

Promotion /reklama/: Promotion? Radšej PRO EMOTION. No niekto je proste Pro life, niekto Pro care a niekto zase Pro emotion. V Dobrom anjelovi fičia emócie na plné obrátky. Denne plačeme, smežeme sa a SME.

Téma 2: Cash flow

Tok hotovosti si dovoľím vysvetliť na príklade. Zatelefonovala nám staršia pani: „Chcela by som vás prísť pozrieť. Aby som vedela, komu zverím peniaze. Pricestujem.“ Čakali sme opatrnú a skromnú pani na dôchodku. Prišla. V kožuške a s kufíkom. Vypytovala sa na všetko. Ako kontrolór. Potom povedala: „OK. Ja by som rada prvý príspevok dala už dnes.“ a potriasla kufíkom. Uff. Až sme sa zľakli:-) Nechceme Cash flow. Dôvera je krehká vec.

Skutočná transparentnosť sa dá zabezpečiť len bezhotovostne a následnými auditmi. Preto nemáme žiadne kasičky. A preto sme poprosili láskavú pani, aby vzala svoj cash a flowovala s ním do banky vložiť ho na náš účet.

Téma 3: Zisk

Zisk v neziskovej organizácii je to najdôležitejšie, najcennejšie a pre nič iné len pre ten zisk to všetci robíme. Náš zisk je tvorený viacerými položkami, blond'avými, tmavými, vysokými, chudými, nízkymi aj buclatými.

Aj toto je náš zisk:

Sestričky. Staršia Lenka rakovinu porazila.

Mladšia Terezka tak plánuje urobiť tiež.

...a do záveru, milí študenti, prosím dopíšte, že mňa už nikto nikdy nepresvedčí,
že existuje lepšie zhodnotenie investície ako je toto.

Zachovať práva detí je dôležité. Pre nich to najdôležitejšie.

Kus srdca mi ostal pri bungalove rovno nad veľkým ohniskom. Keď som včera nechávala syna v tábore, kýval mi statočne a ja som si ešte statočnejšie vrela: „Nerozrev sa! Nerozrev!”

Večer prišlo z tábora prvé prezváňanie, plač a túžba ísť domov. Kríza. A tak sa ja pokojným hlasom nedajúc najavo, že sa o chvíľu v depke tiež hodím do perín, pýtam: „A ako tam je?” On zajakávajúc sa: „Dobre, mami.” Ja: „A kamaráti?” „Sú fajn”. „A čo ste robili?” Fňukajúc: „No hrali sa”. Azase búúúú. On na celú izbu... ja zatiaľ len inkognito vo vnútri duše. Potom pár viet, láska, pokoj a spánok.

Včera večer ale jeho detská izba prázdna neostala. Spali v nej dve dievčatká, ktorým som ponúkla nocľah. Ráno išli do tábora, ktorý dostal Dobrý anjel do daru - pre deti z rodín, kde má niekto rakovinu. Ich malý bráško ju má. Nikam nechodievajú. Mamka trávi čas na onkológii a keďže tak prišli o celý jeden príjem, otec pracuje, čo to dá. Ten ich aj doviezol. Sadli sme na terasu a rozprával... Aké to je v tej nemocnici ťažké. Nepomôžu ani farebné steny, ani herňa. Mesiace trávené v cudzej posteli, štyri steny... personál neraz vyčerpaný namáhavou prácou a podmienkami, v akých musí pracovať, málo informácií o závažných veciach, málo financií na boj o zdravie, neistota, strach... K tomu injekcie, závrate, bolesti... Jediné, čo vtedy dieťaťu za niečo stojí, je prítomnosť rodiča - zväčša mamky. Tá fúka rany, pomáha prekonať strach, objíma...

Môj malý je pár dní v tábore. A predsa mu je smutno. Ako je asi deťom v nemocnici?

Chvalabohu, vo väčšine prípadov tam už rodič môže byť s dieťaťom. Aj keď to nie je úplne samozrejmé. Ale ako to dokáže rodinu vyčerpať! Dobrí anjeli pomáhajú. Ale tieto rodiny potrebujú pomoci viac. Od štátu, nemocníc a ľudí v nich. Lebo dobre po takých rozhovoroch viem, že je ešte dlhá cesta k naplneniu ich sna: aby sa raz všetky body charty práv hospitalizovaných detí stali neoddeliteľnou súčasťou nášho zdravotníctva. Snívam tento sen s nimi. S rodičmi ťažko chorých detí, ktorých pri svojej práci denne stretávam.

Charta práv hospitalizovaných dětí

1. Děti mají být přijímané do nemocnice iba vtedy, ak starostlivosť, ktorá sa vyžaduje, im nemôže byť rovnako dobre poskytnutá doma alebo pri dennej hospitalizácii.
2. Děti v nemocnici mají vždy právo mať u seba svojich rodičov alebo ich zástupcu.
3. Ubytovanie by malo byť poskytované všetkým rodičom a tí by mali byť podporovaní v tom, aby ho prijali. Pre rodičov by to nemalo znamenať finančnú záťaž a nemali by trpieť stratou zárobku. Aby sa rodičia mohli podieľať na opatere svojho dieťaťa, mala by byť podporovaná ich aktívna účasť.
4. Děti i rodičia mají právo být informovaní spôsobom zodpovedajúcim ich veku a úrovni chápania. Mali by byť prijaté opatrenia na zmiernenie fyzického a emočného šoku.
5. Rodičia majú právo na informačnú účasť pri všetkých rozhodnutiach týkajúcich sa starostlivosti o ich deti. Každé dieťa má byť chránené pred zbytočnou liečbou a výskumom.
6. Děti mají být ošetrované spolu s deťmi, s ktorými majú rovnaké vývojové záujmy a nemajú byť prijímané na oddelenia dospelých.
7. Děti majú mať všetky podmienky na hry a oddych, na vyučovanie vhodné ich veku a stavu a majú byť v prostredí nábytkom účelne zariadenom a stimulujúcom, ktoré má byť zostavené v súlade s ich potrebami.
8. O deti sa má starať personál, ktorého vzdelanie a skúsenosti ho predurčujú reagovať na fyzické, emočné a vývojové požiadavky detí a ich rodín.
9. Kontinuita opatery by mala byť zabezpečená tímom starajúcim sa o deti.
10. S deťmi sa má zaobchádzať s taktom a porozumením a ich súkromie má byť rešpektované.

Nie sme klaviristi v bordeli - pomáhame deťom

Jeden z najväčších tvorcov reklamy Oliviero Toscani povedal: „Reklama je navoňaná zdochlina.“ Ani stará anekdota nešetří ľudí z reklamného biznisu, keď hovorí: „Nehovorte mojej mame, že robím reklamu. Radšej nech si myslí, že hrám na klavíri v bordeli.“ Prečo sa ale Oliviero mýlil? A prečo moja mama môže vedieť pravdu?

Začalo to tým, že nám v Dobrom anjelovi ponúkli pomoc reklamní borci z Vaculik Advertising. Tak sme sa opýtali ešte aj v médiách, či sa k nim nechcú pridať. A zopár ľudí. A zopár firiem. Pridali sa. A potom to už išlo. Výroba reklamného spotu... Hodiny a dni rozmýšľania, vedrá kávy, gigabajty dát, zopár zo zúfalstva vytrhaných vlasov a od úsmevu boľavých líc. K tomu detská izbička plná kamier a dobrých ľudí. Nemali sme im čo ponúknuť. A oni napriek tomu pridali ruku a srdce k dielu. A jedno malé dievčatko s nimi.

Ninku naučila rakovina **SKROMNOSTI**. Mala na výber niekoľko krásnych pyžamiiek. Doniesla si z domu svoju nočnú košieľku a rozhodla sa točiť v nej.

Ninku naučila rakovina **NEBÁŤ SA**. Keď na ňu nabehlo režisérské duo, maskérky, osvetľovači a kameramani, povedala usmiata mamke: „OK, mami, môžeš ísť,” a okamžite nastúpila „do práce”.

Ninku naučila rakovina **TRPEZLIVOSTI**. Bojuje s ňou 5 rokov. Takže opakovať donekonečna tri veršičky zvládala s úsmevom.

Ninka si to užívala. A my sme si užívali Ninkine čaro. A nosili ju za to na rukách :-)...

...a čapovali jej rúúžovúúú malinovku :-).

Nič sme si nemuseli vymýšľať, nič sme nemuseli parfémovať a nemuseli sme ani klamať. Je to presne také zlé. Rakovina je nanič. Je ťažká a finančne náročná. A je to presne také dobré. Pomoc Anjelov tým deťom plní sny. A je to tak - tie deti sú skromné, odvážne a trpezlivé. A potrebujú nás.

Oliviero, mylíš sa. Naša reklama nie je navoňaná zdochlina. Je to pravdivá voňavá zmes odvahy, solidarity a dobra. A mami, ja som v ten večer nehrala na klavíri v bordeli. Ale točila reklamu.

Čo ma hnevá

Na zdravie! Lebo inak sme v...

Prepáčte, ale kašlem na klišé. Pripíjam „na zdravie!“ Po tom, čo som minulého roku zažila, viem, že ak nebude, tak bude zle... a nebude to choroba, čo nás pripraví o rozum. Bude to chýbajúce zdravie iných. To duševné. Ako to?

lebo a) štát má bordel v prioritách

Mali ste nadštandardný príjem, skvelé manželstvo. Dvoch školákov a malé dvojčatká na radosť. Rakovina z vás za pár mesiacov urobila invalida. Dostanete dôchodok 190 EUR. Žena je na materskej. Pre šiestich odteraz 515 EUR mesačne. Ale veď môžete pracovať na dohodu. Čo tak medzi chemo a ožiarom roznášať letáky? (Peňazí pre tých, čo ich skutočne potrebujú, nikdy nazvyš nebolo. Naopak, porozdávalo sa inde. Moji známi brali dva roky predčasný dôchodok +- 400 EUR k príjmom 600 a 800 EUR. Spolu pre dvoch 2200 EUR netto mesačne.)

lebo b) na úrade majú dnes zlý deň

Čaká sa od vás, že ste sčítaný, neustále online a samozrejme plne mobilný. Máte mať absolvovanú vysokú školu sociálnu, právnu a ekonomickú. Dozvedieť sa o šanci na príspevok je niekedy úloha ako pre hľadačov pokladov. Ak nemáte šťastie na ochotného človeka, tak na ÚPSVaR chodíte ako na klavír. Nevadí, že ledva stojíte na nohách a ešte nedávno ste boli na operačnom stole rozrezaný od hlavy po päty.

lebo c) niekto si zmýlil povolanie

Zabudla som, absolvovaná medicína by sa vám zrazu tiež zišla. Ak náhodou totiž niekto zle vyšetří vzorky vášho tkaniva a rok vám liečia nádor na obličke, ktorý neexistuje, namiesto toho, aby liečili kostný nádor, tak smola. Oblička je v háji, rok chybanej liečby za vami a ktovie, čo bude ďalej. A bude „ďalej“?

lebo d) máte nablízku ľudskú malosť

Vybavili ste si príspevok na auto? Chvalabohu! Ved' nemáte šancu chodiť na ožiare každý deň autobusom. Občas chodíte do záhrady nadýchať sa čerstvého vzduchu. Ale to už stojí suseda pri plote a šepká druhej: „Vidíš, vraj rakovina... A auto si kúpili! A pritom nič nerobí, len na záhrade vylihuje. Dom, auto... aj ja by som chcela.”

Toto všetko som zažila. S rodičmi a deťmi, ktoré ničí rakovina. A nie raz. A preto pripíjam „na zdravie“. Lebo nám držím palce. Z celého srdca. Aby sme boli všetci zdraví. Aj na duši.

Frajera nakopať do zadku! Ale čo so systémom?

Niekedy mi padá sánka nad tým čo dokáže civilizovaná spoločnosť. Ako dokáže zo slušného a láskavého človeka, dieťaťa, vyprodukovať bezdomovca. Ako dokáže ublížiť len pre zisk. V tomto ostanem utopistom a nikdy sa s tým nezmierim.

Hana je skromná a slušná žena z malej dediny. Žije sama s ťažko postihnutou Emkou. Sotva vyžijú, ale žijú v láske. Kreslia, pečú, učia sa... Ema má mamu. Mama má Emu. Zjavil sa Fero. Prečo by Hana nemala uveriť, že aj ona raz môže byť šťastná? Po roku a pol Fero zobral pôžičku. Na výmenu okien na jej domčeku. Keď sa Hana podpisovala na zmluvu ako majiteľka nehnuteľnosti, opýtala sa pracovníčky banky, na čo to je. Tá, hnaná plnením plánov, nedajbože dohodou s Ferom, viackrát povedala, že to je len kvôli tomu, aby bolo jasné, že účel pôžičky je rekonštrukcia domu. Dopísala tam: „výmena okien“. Prečo by dobrá a jednoduchá Hana nemala veriť vzdelanej pani v peknom kostýme? Na zadnej strane už malé písmená nečítala. Áno, vlastník nehnuteľnosti sa zaväzuje splácať, ak nespláca dlžník.

Fero odišiel. S ním aj 7000 EUR. Okná nevymenil. A Hane začala chodiť pošta. Nevadí, že Fero sa pohybuje po okolí. Že má dom a sad. Keď nespláca, je to celé Hanin problém. Darmo ona v banke vysvetľuje, že to celé malo byť inak. Po celom živote strávenom v dome po rodičoch, po celoživotnom boji za skromné šťastie chorej dcéry, zrejme skončí na ulici. Príspevok 100 EUR mesačne od Anjelov pomáha s živobytím a liekmi, nie so splátkami zlodejovho úveru.

Spolu s právnikmi sa pokúšame zachrániť, čo iní ničia. Medzitým banka postúpila pohľadávku... Vieme, že z právneho hľadiska nemáme veľkú šancu uspieť. Ale ešte je tu to ľudské. Apelujeme na ženin ťažký osud, na choré dieťa, na Ferov majetok. Vieme, že dohoda je možná. Len stačí chcieť. Áno, Hana spravila chybu. To ja viem. Ale nie podvod. Len chyba. Dobrý človek, ktorý netuší, že niekto môže aj inak ako dobre zmýšľať. A netuší ani, že systém je nastavený spartánsky: najslabší padajú zo skaly. Nemajú potrebné informácie, nemajú konexie, nemajú široké lakte... chcú len žiť. Dohoda možná nie je. Každá strana má logické argumenty o zmluve a podpise. Každá strana „chápe síce celú situáciu a je jej ľúto

ťažkého osudu pani H., ...ale postup je postup. Systém Hanu a Emku asi zomelie. Pracovníčka banky len splnila šialene nastavený plán (v tom lepšom prípade). Banka len vymohla to, na čo má právo.

Vymáhač pohľadávok si plní povinnosti. Exekútor siahne Hane na dom a pre šetrenie času ho predá za „pár šupov“. Mesto si splní povinnosť a dá žene náhradné bývanie - malú chyžku v krízaku. Ferovi ostane sad aj dom.

A choré dieťa? Čo tam po ňom... Všetci si umyjú ruky ako Pilát. Lebo všetci uznali: „ja nenachádzam žiadnej viny na tomto človeku.“ A predsa ju ukrižovali.

Tak ja len reku, prosím, aspoň vy: až raz uvidíte bezdomovca, spomeňte si, že aj on sa možno len nesprávne narodil, chcel slušne žiť a nikto ho nenaučil, ako na to. A tak ho zomlel systém.

(HANA na radu našich dobrovoľných právnikov podáva na Fera trestné oznámenie. Netuším, ako to dopadne. Dlh rastie. Listy chodia. Ale nie každý takýto jednoduchý človečik má šťastie, že natrafí na skupinu ľudí, ktorí sú mu ochotní bezplatne radiť, pomáhať a ťahať ho z problémov. Už som ich pár takých, čo nemali to šťastie, stretla. Na ulici.)

Smrteľné diagnózy Slovenska

Včera bol jedným z najčítanejších článkov na SME takýto: „Žene nedovolili byť pri umierajúcom manželovi.“ Rozum nad tým stojí a srdce bolí. Je to normálne? Povieť vám to takto: nie je! Ale takéto veci sa budú diať i naďalej. Kým sa nevyliečia dvaja vážni pacienti!

Jedna z najväčších jaziev na mojej duši sa volá Mimka. Keď bola zdravá, vyzerala presne ako moja dcérka. Blondavé šibalské stvorenie, čo skáče na trampolíne a neustále štebotá. Keď som ju spoznala ja, mala 13 kíl a napriek tomu, že žila, život v nej nebol. Z 5-ročného človečika ostala zúfalá a ubolená bábika. Rok ju liečili na nesprávnu diagnózu. Keď Mimka umierala, ležala na ARE. A pre rodičov tam nebolo miesto. Tak tam boli od 7. do 12. a od 13. do 19. hod. A dúfali, že ak ich malá zomrie, tak to bude v tom čase. Aby mohli byť pri nej. Lebo proste sa inak nedalo. ARO bolo plné. Ani lekár nič nenarobí. Nechceli by ste to zažiť.

A viete, čo vám ešte povieť? Natrafila som aj na Barborku, ktorej presne v tom istom čase ako Mimke diagnostikovali tiež nesprávne ochorenie. Rok ju liečili na nádor na obličke. Kým zistili, že nádor je inde, zdravú obličku zničili. Možno sa ten veľký dvojité omyl udial v ten istý deň v tom istom labáku. Možno zlyhal lekár. Možno zariadenie, s akým chudák musí pracovať. Nechceli by ste to zažiť.

Kadečo sa deje. Paťu napríklad poslali na magnetickú rezonanciu a pozabudli, že má v tele kovovú svorku. Dieťa skoro zabili. Nechceli by ste to zažiť.

Zbytočne vám budem hovoriť aj o podmienkach, v akých pracujú ľudia, ktorým do rúk vkladáme svoje životy a ktorí tak dlho a ťažko študovali. Nechceli by ste to zažiť.

Máme v skrinách množstvo príbehov plných zbytočných bolestí a osudov, nad ktorými vám rozum stojí. Obzvlášť keď viete, že sa nemuseli stať. Stačilo by, aby sa uzdravil jeden pacient - naše zdravotníctvo! Lebo je chorejšie ako čokoľvek, čím sa zaoberá! A možno ešte jeden. My! Z našej tolerancie. Lebo len zabúdame, odpúšťame a tolerujeme. Už by sme sa mali na zodpovedných za ich nečinnosť konečne našťavať. Len či to my vieme?

Príbehy

Ked' sa Vikingom lesknú oči

Jedna z mojich prvých návštev v rodine. Bola som trochu neistá, ale tešila som sa. Ked' začnete pracovať v prostredí, kde deti balansujú na hranici života a smrti, nie ste si istý ničím. Zo začiatku. Po čase je vám mnohé jasnejšie než kedykoľvek predtým. Jediné, čo chcete, je pomáhať a stáť pri nich. A šíriť informáciu do celého sveta... že patria medzi nás, že s nimi máme rátať a že nás potrebujú.

Robko a Viking

Otvorila mi drobná pekná žena. Za ňou vykúkala Emka – zo spisu som poznala meno. Zo spisu som ale nevedela, že keď sa zjaví otec, vyschne mi v hrdle. Páááni, chlap ako hora. Tak akosi si predstavujem Vikinga. Kučeravý, zarastený, ruky ako moje stehná... uff. Robko sa nenápadne prikradol zozadu. Vysoký hanblivý 14-ročný chalan. Dnes vám nebudem opisovať, čím tento chlapec pri liečbe leukémie prešiel. Dôležité je, že Robko je tu. Je skoro štvrtý rok po liečbe a chodí zase medzi spolužiakov. V čase silného ochorenia sa musel zmieriť s tým, že stratil priateľov. Najprv preto, že bol v nemocnici, potom preto, že nemal žiadnu imunitu a nakoniec preto, že sa ho ľudia stránili.

Rozhovor pri čaji. O všetkom. Aj o tom, čo prežívajú matky. Hrôzu. To asi viete. Ale okrem iného aj toto: „Vždy trpnem, či ma s ním prijmú do nemocnice. Ked' nie, cestujem každý deň ráno o 4:50 hodinu vlakom, aby som hneď od rána mohla byť pri ňom. Potom idem na posledný vlak o 22:20. O polnoci zaľahnem a o 4:20 zase na stanicu. Tak to bolo neraz aj mesiac. Vlak bol lacnejší ako akákoľvek ubytovňa. Alebo spím v aute na parkovisku.“ /Táto malá žienka?!/ „Možno sa vám to bude zdať absurdné, ale každá koruna, každý cent, ktorý ušetríte, môže byť investovaná zas inam: do liekov, do potravín. Alebo proste na viac nemáte a robíte aspoň to, čo sa dá.“ To, že malú Emku vtedy vídala len spiacu v postieľke, asi vysvetľovať nemusím. Že spávala maximálne 4 hodiny tiež. Ak dokázala zaspáť. Dnes mi Emka s úsmevom hovorí, aká je šťastná, že sú spolu. Dnes mi Robko hovorí, že začal chodiť na počítačový krúžok a dúfa, že v zime nedostane chrípku. Dnes sa mamka usmieva, lebo verí, že už budú žiť normálny život. A Viking? Videli ste niekedy chlapa ako horu, ktorý má v očiach slzy? Kedysi šoféroval kamión. Dnes len mestský autobus, aby bol rodine nablízku.

Verím, že Vikingove slzy budú raz slzy šťastia, lebo Robko sa chorobe vzdáva viac a viac. A verím, že raz aj z neho bude „Viking“. Stojíme pri nich.

Pozn.: Z Robka je dnes prvák na strednej škole a z choroby ostala len spomienka.

Chvíľa hrôzy, čo zlepšila náladu

Milá Mária, dnes si mi nahnala riadny strach! Raz za čas sa mi to v práci stane. Akosi som si už zvykla /ak sa vôbec dá/, že nás občas niekto opustí. Naša práca znamená pomáhať, ale aj zmieriť sa s krátkosťou bytia. Niekedy chceme, aby to bol len zlý sen. Dnes som na chvíľu taký mala. O Tebe. A potom si ma z neho zobudila a usmiala sa na mňa.

Keď sme Ťa v januári prijímali do Systému, veľmi si sa mi vryla do pamäti. Mala si 23 rokov a chcela dokončiť školu. Dievča ako ja kedysi. Fotku som ešte aj dnes vedela do detailu opísať. Krásna rodina. Usmiata mamka, fešák otec a 4 krásne dcéry. Ty najstaršia. Najmladšia len drobizg, zlatučký... 3 rôčky tuším. A ostatné sestry študentky. Všetko som si to do detailu pamätala. Aj Tvoj list, Tvoju odvahu čeliť rakovine, Tvoj optimizmus. Spoznať som Ťa nestihla. Dnes som potrebovala nájsť Tvoju zložku. Máme tu 6 skríň. Postupne ľudské osudy, bolesť, odvaha, nádej... Už skoro tritisíc. A máme aj siedmu skriňu. Tam sú tí, čo svoj boj dobojovali.

Tak som Ťa išla nájsť. Do jednej z tých šiestich. Keď zoberiem do rúk kopu zložiek a listujem, mám zvláštny pocit... 2132, 2133, 2134... Nie vždy však idú všetky čísla za sebou. Keď niektoré chýba, pichne ma pri srdci. Siedma skriňa? Snáď ktosi sám požiadal o vyradenie, možno sme vyradili my na základe pravidiel. Ale predsa... Viem, že väčšinou tá medzera medzi číslami znamená bolesť, stratu.

A tvoje číslo chýbalo. Už zase! Kurník! Dnes nie... Prosím! Začala som pátrať. S trasúcimi sa rukami som naťukala Tvoje meno do počítača. Vbehla do druhej kancelárie. Našla zložku pripravenú na vyradenie. A v nej toto:

Dobrý deň!

Radla by som sa s Vami podeliť o problémy v liečbe. Je to veľmi dobrá správa! Podľa všetkého som uyliečená! Dobrala som diétoterapiu, ošetrovanie ušou potrebné a dobrala som aj všetky lieky. Teraz ma čakajú pravidelné kontroly za 3 mesiace, prvú mám zameranú augusta. Dúfam, že všetko pôjde dobre a nie sa mi to navráti. Už som sa začala, normálne som dobehla šol a keď do týždňa bývajúcejem v ...

Vďaka to dobre a som stále šťastná, že nie musím mať častodenné problémy a nemám žiadnu inú chorobu. A tento všetok úspech aj Vám, Vašej finančnej pomoci, myšlienkam a modlitbám. Bez nich by som to určite nedokázala a urobila by som to dobre a úplne.

Takže ešte raz jedno veľké ďakujem!

za mňa aj za celý môj rodinný kruh ☺

Mária

A pod tým poznámka: Telefonovala 08/2010, na vlastnú žiadosť prosí o vyradenie pre celkové zlepšenie situácie. Nech môžeme pomáhať iným.

Mária, klobúk dole. Pred Tvojou odvahou, optimizmom a rozhodnutím. Prajem Ti veľa šťastia. Z celého srdca. A nech Ťa u nás už neuvidím!

L.

Zachráňme život kamarátke?

Naša malá šibalská celebrita mala narodeniny. DVOJE po sebe. Jedny 15. 9. a druhé 1. 10. A predsa má len JEDNO veľké pranie. Hoci Ninka sedí na izolačke už viac ako mesiac, celú tu oštaru súvisiacu s jej ochorením znáša hrdinsky, väčšinou s úsmevom. 15. 9. jej kvôli znovu prepuknutej leukémii transplantovali kostnú dreň. Mamka Zdenka to nazvala znovuzrodením. A keď malá oslavovala o dva týždne svoje skutočné narodeniny (šieste) ani nevedela, že denne už dva týždne celý jej fanklub (kamaráti z Dobrého anjela, priatelia, známi...) sleduje, koľko sa jej tvorí leukocytov. Facebookom nám Zdenka podávala hlásenie: 250, 1000, 1400... Robili sme z toho väčšiu žúrku, ako keby to boli mesačné odmeny. Lucka, naša dobrovoľníčka PR manažérka, ktorá je na detskej onkológii v Bratislave ako doma, nám do Popradu tiež pravidelne hlásila, čo je nové:

(Lucka s Ninkou v čase, keď pre Anjelov naspievala pesničku „Moja mamička ľúbi ma“)

„Ako Ninka? dobre! :) klop, klop... proste, posobi ako zdrave dieta. Je u nich veselo... prave so Zdenkou kujeme narodeninove pykle - lebo predsa len, vladne tvrdo sterilny rezim... ale inak sa ma naozaj dobre, vsetko zvlada absolutne hrdinsky a statocne, no skratka, nasa uzasna Ninka! :) Najhorsia je ta izolacia - Ninca miluje navstevy! :) takze si len mobilujeme a ja spisujem Nincin zoznam, koho kazdeho by rada spoznat... :) vies, to su take ranne telefonaty cez vikend: Lucka? a ty ked robis v televizii, ty by si nemohla zavolat Maškrtníčkov, aby ma prisli navstivit? ja by som sa s nimi chcela zoznamit. Zavolas im, prosim ta? :)))”

Takže naša Ninka dostala mobil, aby sa jej spoločenské ego na izolačke nezbláznilo. V deň narodenín sme jej volali všetci pripravení tiež na všetko. Ona je schopná čvrikať dlhé chvíle, ale zároveň vás zrušiť uprostred rozhovoru. Zdenka rozposlala číslo jej nového Hello Kitty mobilu medzi všetkých známych a tak mala malá „office manažérka” v deň narodenín perno.

Keď sme jej volali my, dialóg bol zo začiatku naozaj funny. Po chvíli ju však už debata začala nudiť. Prihovorila sa nám Zdenka, sem tam sme ešte niečo prehodili s Ninkou a čas plynul. V tom som ešte Ninke položila jednu otázku. Zrazu som počula, ako pribehla k telefónu a celá natešená na moju otázku: „Na čo sa najviac tešíš, až opustíš nemocnicu?” vykrikla: **„Na more! Pôjdeme s Ali k moru! Ali je moja najlepšia kamarátka, veľmi sa na ňu teším!”** Mali ste ju počuť. Doteraz mi behá mráz po chrbte, ako to šťastne zaspievala. Ali je jej spolubojovníčka z onkológie, kamarátka nad kamarátky. Keď im pichali injekcie, držali sa za ruky, keď bolo lepšie, vystrájali bežárstva.

S Ali je zle. Jej šancou je transplantácia kostnej drene. Nemá to šťastie ako Ninka. Taký vhodný darca sa zatiaľ nenašiel.

Rodičom nesmú zomierať dcéry a dcérkam nesmú zomierať kamarátky! My, fanklub Ninky a Ali (a všetkých ich spolubojovníkov), sme sa rozhodli urobiť všetko pre to, aby sa to nestalo. Dostať ich k moru bude potom tá najjednoduchšia vec na svete. Chceme nájsť pre Ali darcu. Možno odvážne, ale prečo nie! Jednoduchá vec: darujete skúmavku krvi. Posúdia. Možno vás nezavolajú nikdy. Možno zajtra. Možno kvôli Ali. Ak ste vhodným darcom, darujete krv podobne ako pri bežnom darcovstve. Separátorom oddelia kmeňové bunky. Nič zložité a pritom malý zázrak. Nádej na znovuzrodenie. Dáme bábkám šancu, že raz budú spoločne cupitať po pláži a hádzať sa do vĺn? A potom vám pokojne, ako keby sa nechumelilo, zavolajú z Hello Kitty telefónu, že: „Tak díky, pri mori bolo super. A nepoznáte náhodou Maškrtníčkov?”

Lebo od Ninky a Ali môžete vystáť všetko. Ak sa vyliečia.

(Ali a Ninka)

P. S.: Ďakujem každému, kto toto pochopil ako výzvu a pokúsi sa spolu s nami zachrániť Ali. Možno tým, že čítal tento blog. Snáď tým, že o ňom dal vedieť. Alebo rovno tým, že urobí to najdôležitejšie: že zájde na odber vzorky krvi.

(Najlepšie kamarátky)

Pozn.: Ali našla svojho darcu v zahraničí a dnes je z nej veľká školáčka rovnako ako z Ninky. Stretávajú sa v táboroch a na návštevách a už vôbec nie v nemocnici. A more si tiež užili.

Slovenská sanitka vie priniesť aj niečo pekné

Trmáčať sa sanitkou, napríklad na chemoterapiu, je zabitá vec. Nastúpíte do vozidla, v ktorom sedí už pár ľudí. Nehrajú karty. Nečaká ich Chorvátsko. Ale chémia priamo do žily. Cesta, ktorá by autom trvala hodinu, trvá sanitkou niekedy aj štyri, päť. Pacienti sa zbierajú po mestách a dedinách. Zatiaľ čo vy predsa len skúšate do seba dostať jablko, tak sa niekto na pokraji síl pozvracia. Detičky, dospeláci aj dôchodcovia. Všetci na tej istej lodi - teda skôr v tej istej sanitke... na ceste za nádejou. A aj tam sa udeje niečo, čo stojí za to povedať to do sveta.

Včera mi prišla táto správa:

Rad by som len vysvetlil, preco som dnes poslal na ucet vasej nadacie 260 eur. 16. 5. 2011 bol pochovaný moj otec, ktorý zomrel na rakovinu. V tento den by mal narodeniny. Ked chodieval po vysetreniach sanitkou, tak sa stretaval pravidelne s jedným malým dievčatkom (jej vek neviem, ale maximalne 1. stupen ZS). Vzdy ho velmi dojalo, ze uz tak male dieta musi znasat velke trapienie vyplývajúce z tejto choroby. Tak sme prisli s myšlienkou, ze keby sme skusili požiadať ľudí, ktorí prídu na pohreb, aby nedávali peniaze za velke, tazke vence, ale aby odovzdali nejaku cast prostrednictvom vas detom, ktore trpia onkologickou chorobou rovnako ako jeho mala spolucestujúca.

S vdakou Roman

Milý Roman, otca si pred štyrmi dňami pochoval. Ale on nám včera poslal pre svoju malú chorú kamarátku 260 EUR. Možno sa aspoň nejaký čas nebude musieť terigať niekoľko hodín sanitkou, ale namiesto toho ju ocko posadí do auta a zvládnu to za hodinu... lebo budú mať opäť na benzín. A možno si budú po ceste aj spievať, aby zabudli, kam idú.

Lebo otcovia dokážu veľké veci. Ako ten Tvoj... aj po smrti.

Holá pravda, ktorú by ste mali určite vedieť. A vidieť!

Keby guráž mala hmotnosť, tak to dievča váži metrák. Ale nemá. A tak má Julka len 40 kíl. Keď mi tá mušia váha povedala, že chce preraziť hlavou múr, dosť ma prekvapila. Ale bude to stáť za to! Poznám decká v jej veku. Majú 17, plnú hlavu starostí, iPodu a hudby ulice. Julka rieši iné veci. A v jednej z nich sme sa parádne zhodli. Holých hláv sa netreba báť! Teda tých po chemoterapii. Zdraví sa ich boja, chorí kvôli nim trpia. Taká zbytočnosť!

Viete, že niektoré decká na onkológii sa aj rok nepozreli do zrkadla? Dokonca ho zalepili novinami? A bez šatky sa občas ani nespí. Keby však vedeli, že sa páčia vlasáčom, páčili by sa aj sebe. Dnes chceme v mene všetkých Julkiných spolubojovníkov ukázať vlasatému svetu holohlavú krásu. (Ledva sme to stihli, lebo vlasy začali Julke po chemoterapii rašiť ako tráva na jarnom slnku.)

Baba ako každá iná?

Nájdite rozdiely!

Parochne sú drahé. Julke strčila v obchode do rúk peniaze neznáma pani. Videla, ako si obzerá parochňu a počula, ako jej mamka vraví, že na takú nemajú.

Pri fotení sme si užili aj srandu.

Ale hlavne som dostala lekciu pokory.

Dnes, keď dávame dokopy tento blog, stojí Julka pri mne s pár týždňovým porastom na hlave a verí, že zbúrame jeden zbytočný múr predsudkov. Že snád' už to zrkadlo nebude pre nikoho strašiakom. A ja verím s ňou. A nielen v to!

(Ďakujem Davidovi, ktorý nás vôbec nepoznal, a keď som mu zavolala, že potrebujem hneď fotiť, povedal len „jasné... a nechcem ani cent“. Ďakujem Julke, ktorá ma tak veľa naučila. O odvahe, pokore a priateľstve - lebo toto urobila kvôli nim - sarkomákom a ostatným deckám z onkológie.)

Pozn.: Julka naďalej bojuje s ochorením a teší sa na štúdium medicíny, na ktoré bola nedávno prijatá.

Mama sa jej zriekla, tak porazila rakovinu s babkou

Chodím k nim dobíjať baterky. Je tam fajn. Teta mi vždy urobí kávu, ponúkne keksíky a Sabínka sa pochváli, čo nové sa naučila. Jeden z najkrajších príbehov, s akými som sa stretla. Zaujímavé, že stojí na boľavých základoch, keď matka opustila krásnu dcérku a dcérka ešte aj dostala rakovinu.

Sabínka s babkou:

Sabínka sa narodila ako zdravá, ale nie veľmi chcená. Jej mama od začiatku zabúdala, že je mamou, a tak sa o Sabínku starala viac babka a otec ako ona. Babka je úžasná. Aká je drobná, taká je silná. Krehká a skromná žena si užila svoje, keď jej podarená nevesta pri návšteve zobrala ešte aj ušetrené peniaze. Ale babka sa nedá, nebojí sa ísť na políciu, nebojí sa ísť na úrady a súdy. Matka sa nakoniec Sabínky zriekla, a tak ju mohli starí rodičia dostať do náhradnej starostlivosti.

Otec sa stará o druhú malú dcérku Slávkou a matka zmizla. A tak majú aspoň pokoj. Žijú v jednej domácnosti, skromne, ale v láske. Veselé a živé dievčatko však začalo zrazu chradnúť. Babička neváhala a absolvovala so Sabínkou veľa vyšetrení. Zúfalstvo pri diagnóze - tumor vychádzajúci z obličky s metastázami do pľúc - sa nedá ani opísať. Operácie, odstránenie obličky, chemoterapie a veľké komplikácie. Všetko zvládli.

Až raz v noci dostala Sabínka krvácanie do centrálného nervového systému. Lekári jej nedávali šancu. Ale malá je silná po babičke. Prebrala sa. Bohužiaľ, ochrnutá na polovici tela. Zostala ležiaca, plienkovaná, s poškodenou rečou a trčiacim PEGom z bruška. Na oslavu tretích narodením po pol roku v nemocnici sa takto vrátila domov. Nasledovali ďalšie chemoterapie, rehabilitácie, logopedička. Babička behala ako odušu. Trmácala sa v sanitke z Kežmarku do Košíc aj 4 hodiny.

Keď som spoznala Sabínku, plazila sa po zemi ako ranené zvieratko, vydávala tomu primerané zvuky. Ukazovala na bruško, kde jej prekážala hadička a na hlavičke jej spod kože vykúkal ventil. Aj tak bola nádherná. A nádherné bolo ich s babkou a dedkom sledovať. V malom jednoizbovom skromnom bytíku bolo lásky viac než peňazí. Opäť som si raz povedala, že je super, že takýmto ľuďom vďaka Dobrým anjelom dokážeme posilať každý mesiac okolo stodvadsať eur. Bude to pre nich veľká pomoc. Môžu kúpiť čerstvé ovocie, ísť do ZOO...

Po čase pri jednej návšteve mi otvorilo dvere dievčatko. Povedalo: „ahoj“ a odcupitalo do izby. Myslela som, že je to Slávka, jej sestrička. Bum-bác, zrazu mi to došlo. Veď je to Sabínka! Babkina starostlivosť, poctivé návštevy lekárov a cvičenia dostali dievčatko do formy. A tak to pokračuje dodnes. Sabínka trochu kríva a jedna rúčka nechce poslúchať. Ale dnes mi predviedli parádne cviky, ako na to. S rozprávaním je to trochu horšie, ale čo Sabínka ešte nevie povedať, to ukáže rukami a mimikou. Slovo babka jej však ide parádne. Dievčatko je veselé a spokojné. A každý deň napreduje. Nie je tu sama. Stojí pri nej rodina. A stoja pri nej dobrí ľudia. Viem, že je ich na Slovensku veľa...

Pozn.: Sabínka cvičí a jej stav sa zlepšuje. Žijú skromne, ale v láske.

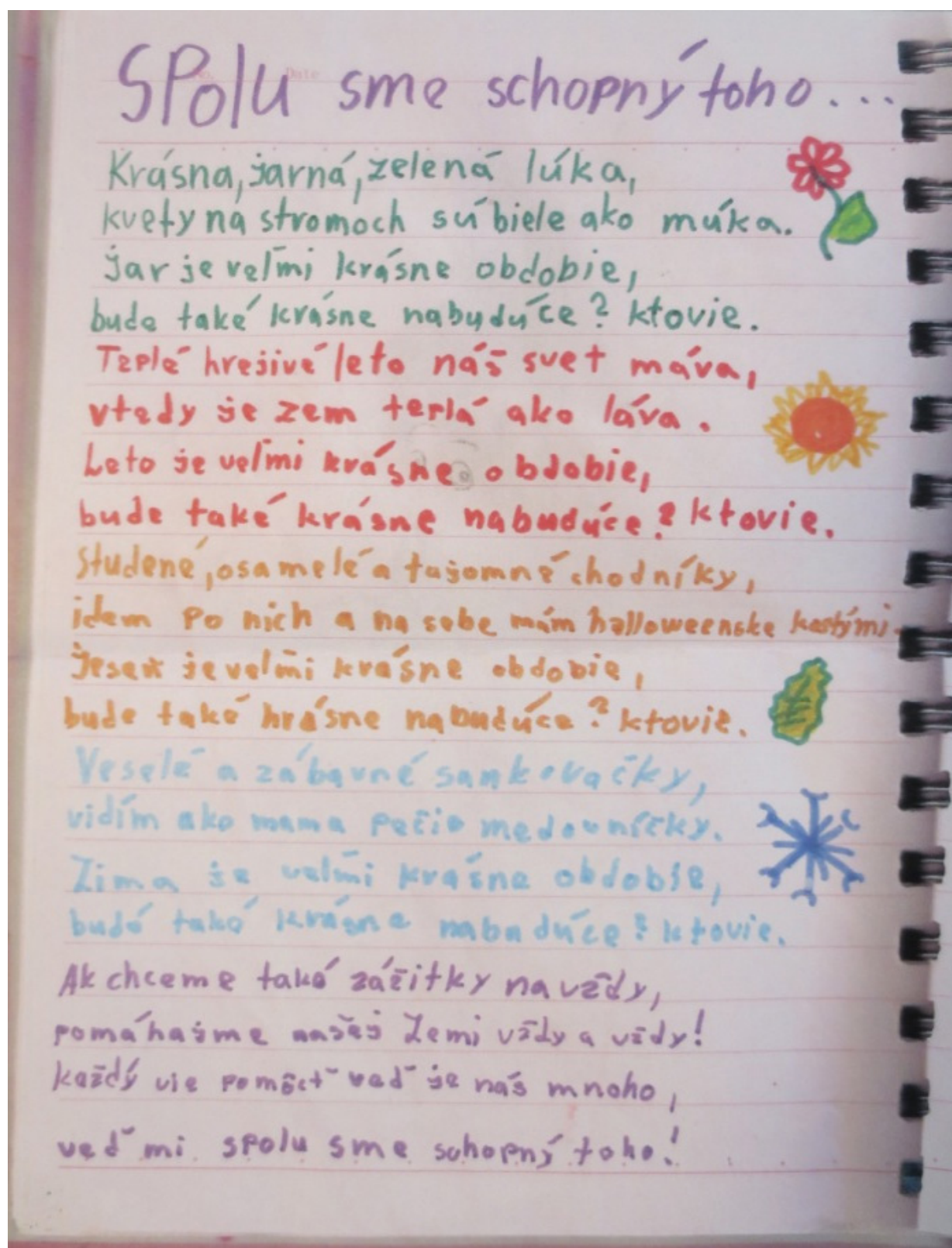
Jeden taký text tohto leta, ktorý vás dostane

„Žijeme len raz, práve tu a práve teraz. Slnko svieti rovnako na všetkých z nás...“
To bola pecka! Leto bez Ega by hádam tohto roku ani nebolo. Skákali sme.
A tešili sa zo života. Toto leto ale vznikol ešte jeden text.

Text, ktorý dá životu práve tu a práve teraz úplne iný zmysel. Naučí nás žiť.
Linda nás naučí žiť. Nielen pre dnešok. Aj pre zajtrajšok. Hoc sama toto leto
umrela. Mala trinásť rokov. Do môjho života vstúpila včera. Mesiac po tom,
čo podľahla zriedkavej a ťažkej chorobe. Vstúpila silne a navždy. Poslednou
stranou zo svojho denníka.

Pošta na mojom stole: „Naša Linduška už nie je medzi nami. Odišla v auguste.
Bola veľmi milá, milovala zvieratká, rastlinky a ľudí. Mala veľa plánov a snov.
S tou poslednou básničkou, čo napísala sa vám chceme poďakovať za všetko,
v čom ste nám pomohli...”

Posledná strana z jej denníka:

Ach, Linda! (Vlastne ťa celý čas volám Linduška.) Máš pravdu. Žijeme len raz. A vlastne niekedy ani nežijeme. Zabúdame, čo je dôležité a čo je krásne. A pritom stačí tak málo. Ty si vedela, že možno už o rok nebudeš piecť medovníčky. Napriek tomu si mala iný sen ako dlhovekosť.

Malý krehký človek, ktorému viac ako na vlastnom živote záležalo na tom, aby Zem bola dobré miesto. Nielen dnes. Ale aj zajtra. Tak jej ten sen splňme. Spolu sme schopní toho.

Proste frajer

Keby tak rodičovstvo bolo job. To by nemuseli niektorí drieť dvakrát toľko ako tí, čo prácu odfláknu. Nemuseli by vysvetľovať, že áno „štetka je nadávka“, že „pehy nie sú jebáky, ale znamienka krásy“ a ani, že neplatí, „keď nebudeš mať dotykovku, neexistuješ“.

Sedela som v picérke, keď s hrmotom doleteli. Rovesníci môjho syna. Minulé leto ešte tretiaci. Sadli si k vedľajšiemu stolu, najmenší vytiahol z vrečka desaťeurovku a už to išlo. Pizza a džúsy. Hluk, krik. Pokúsila som sa ich upokojiť kúzlami s pivnými táckami. Ach, decká! Keď odišli, na zemi po nich ostalo kukuričné pole. Kde, dokelu, majú rodičov? Už dlho tieto deti sledujem. Na uspatie majú namiesto knihy vulgárne farmárky, cez víkend absolvujú výlet tak akurát so samopalom v uliciach hry GTA a debaty o dôležitých veciach ostali zaprášené niekde v kúte. A nehovorím tu o deťoch zo sociálne slabších rodín. Hovorím o deťoch, ktoré vyskočia ráno pred školou z oktávií a na tabletoch už aj jedia.

Keby tak rodičovstvo bolo job, tak by si niektorí rodičia zaslúžili výpoveď.

Ale niektorí by si zas zaslúžili vysoké odmeny. Paradoxne, neraz žijú v biede a strese. No zase majú odmenu najväčšiu - skvelé deti. Taký Matej napríklad. Má sedemnášť a keď som čítala, čo o ňom píše mama, mala som chuť ho vystískať. Spolu zvládli fakt zlý rozvod, kopu problémov a aj maminu rakovinu. Fantastický chalan. Len krátky úryvok z rozprávania jednej matky:

MÁME FINAN. A EXIS. PROBLÉMY, ALE STĀLE
SI HOVORÍME, ŽE ZAX BUDE AJ DOBRE. A HLAUNE MÁM
SYNA, KTORÝ MI KAŽDÉ RĀNO POUIE: „DOBRE RĀNO MAMI!“
SYNA, KTORÝ PRED VIANOCAMI PREDAL SVOJOU OBLĪBENĀU
GITARU, ABY MAL NA DARĀČELY A NA LIELY PRE MNĀ.

Také veci si nenechávam pre seba a tak som dala list na náš fejsbúk. O chvíľu som mohla otvárať hudobniny. Mala som štyri gitary a pár ľudí, čo chceli Matejovi prispieť na novú. Tak som mu napísala mail. A čo napísal ten sedemnásťročný chalan?

„Ďakujem veľmi pekne. Mám vyhliadnutú gitaru a mám na ňu aj našetrené. Naozaj si cením vašu ochotu, no bolo by mi divné takto prijímať dary. Veľmi nám pomáhate už len tými finančnými príspevkami. Radšej pomôžte niekomu, kto na vec ktorú chce nemá vôbec žiadne peniaze :) ja som predal svoju starú, drahšiu gitaru aby sme mali peniaze na nejaké veci a zostalo mi presne toľko peňazí na presne takú gitaru akú by som chcel, čiže mne viac naozaj nechýba :) Ale ešte raz ďakujem.”

Proste frajer. A aj tá, ktorá si dala tú námahu, že ho zo svojho syna urobila. Kiežby takých bolo čo najviac. Bolo by nám tu sveta žiť.

Úvod na záver

Zachrániť život, to by bolo niečo! Od detstva môj sen. Veľmi som chcela niekomu pomôcť a - načo byť skromná - zachrániť ho. Vidina, ako ma oceňujú za hrdinský čin roka, ma ale dostala do problémov. Vyfackala som driemajúceho na pláži v nádeji, že ho preberiem z bezvedomia a k páriacim sa mačkám v parku som nahnala sanitku s vierou, že zachránim odložené nemluvňa. Nič veľké sa však neudialo. Kde sa stala chyba?

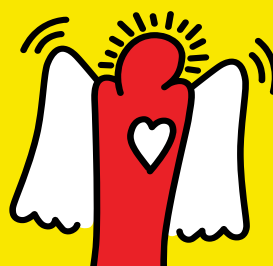
Prešiel čas. Rástla som a začala hľadať pravdu. Do cesty mi prišlo malé okaté špinavé dievča s veľkou sviečkou pod nosom. Vtedy mi to došlo. Mala to v tých očiach. Zvyšok som našla v krízaku, kde bývala.

Neskôr v sociálnej bytovke, v detskom domove aj na onkológii. Videla som deti chudobné, neľúbené aj ťažko choré. Nosila som k nim hrať sa tie moje - milované a zdravé. Ten rozdiel bolel.

Nemusí to byť autonehoda, požiar... Ľudia umierajú často na samotu a nelásku. Bojujú s naším sebestvom. Zachrániť im život znamená nebyť ľahostajný. Nie je potrebné vzdať sa kariéry, rodiny... Stačí každý deň, tak samozrejme ako si napríklad umyjeme zuby, pomôcť. Darovať krv, zobrať stopára, stať sa Dobrým anjelom.

A ktovie, možno tým pomôžeme najviac sami sebe :).

Staňte sa aj Vy niekoho

DOBRÝ ANJEL

DOBRÝ ANJEL pomáha pravidelnými mesačnými finančnými príspevkami rodinám s deťmi, kde niekto trpí na rakovinu alebo dieťa trpí na inú zákernú chorobu, a kde táto choroba dostala rodinu do finančnej núdze.

Jedinečnosť Systému DOBRÝ ANJEL tvoria 3 piliere:

1. Pomáha pravidelne každý mesiac

2. Príspevky doručuje chorým do posledného centu

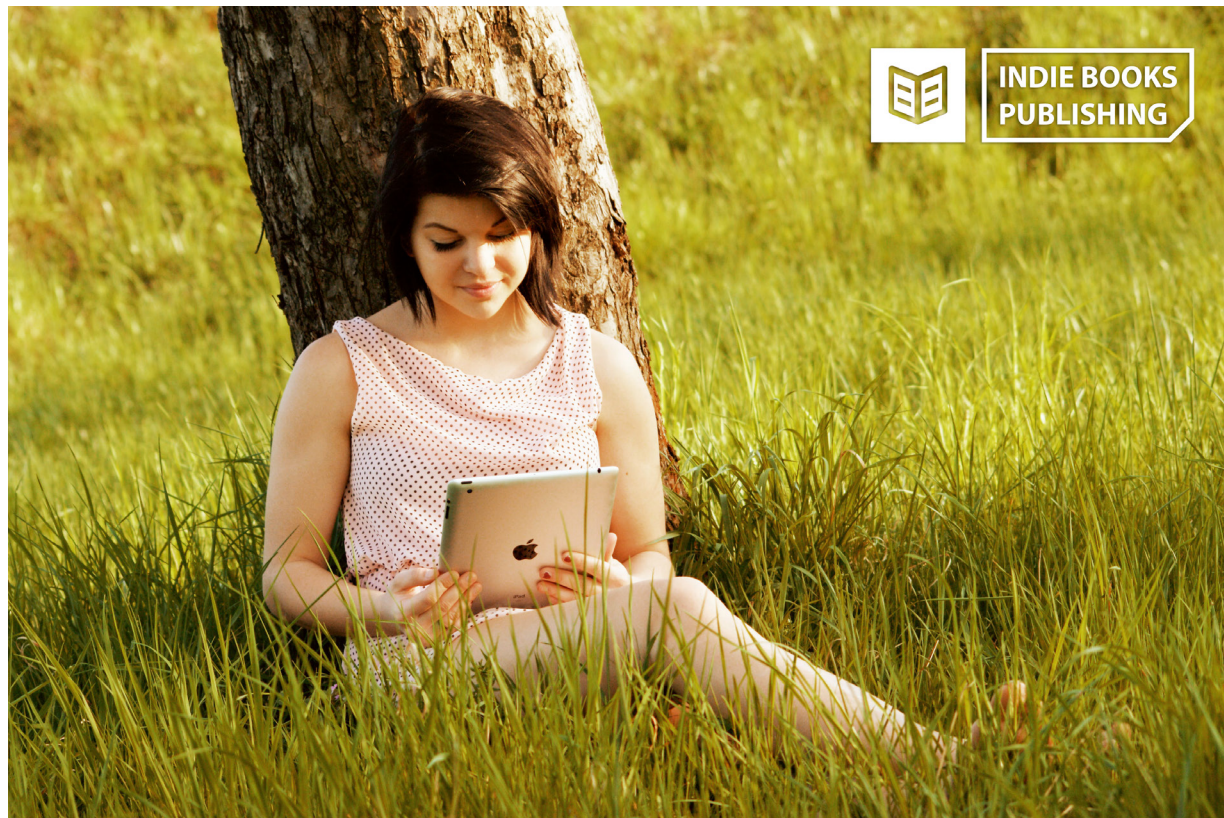
Všetky náklady na chod organizácie sú hradené zo súkromných peňazí zakladateľa a partnerov.

3. Darca vždy presne vie, komu pomáha

Každý Dobrý anjel má na www.dobryanjel.sk vlastný anjelský účet, na ktorom presne vidí, komu pomohol.

Dobрым anjelom sa môžete stať jednoducho a rýchlo aj vy na
www.dobryanjel.sk

Ďakujem tímu IBP za veľkú pomoc a editovanie tejto knihy.

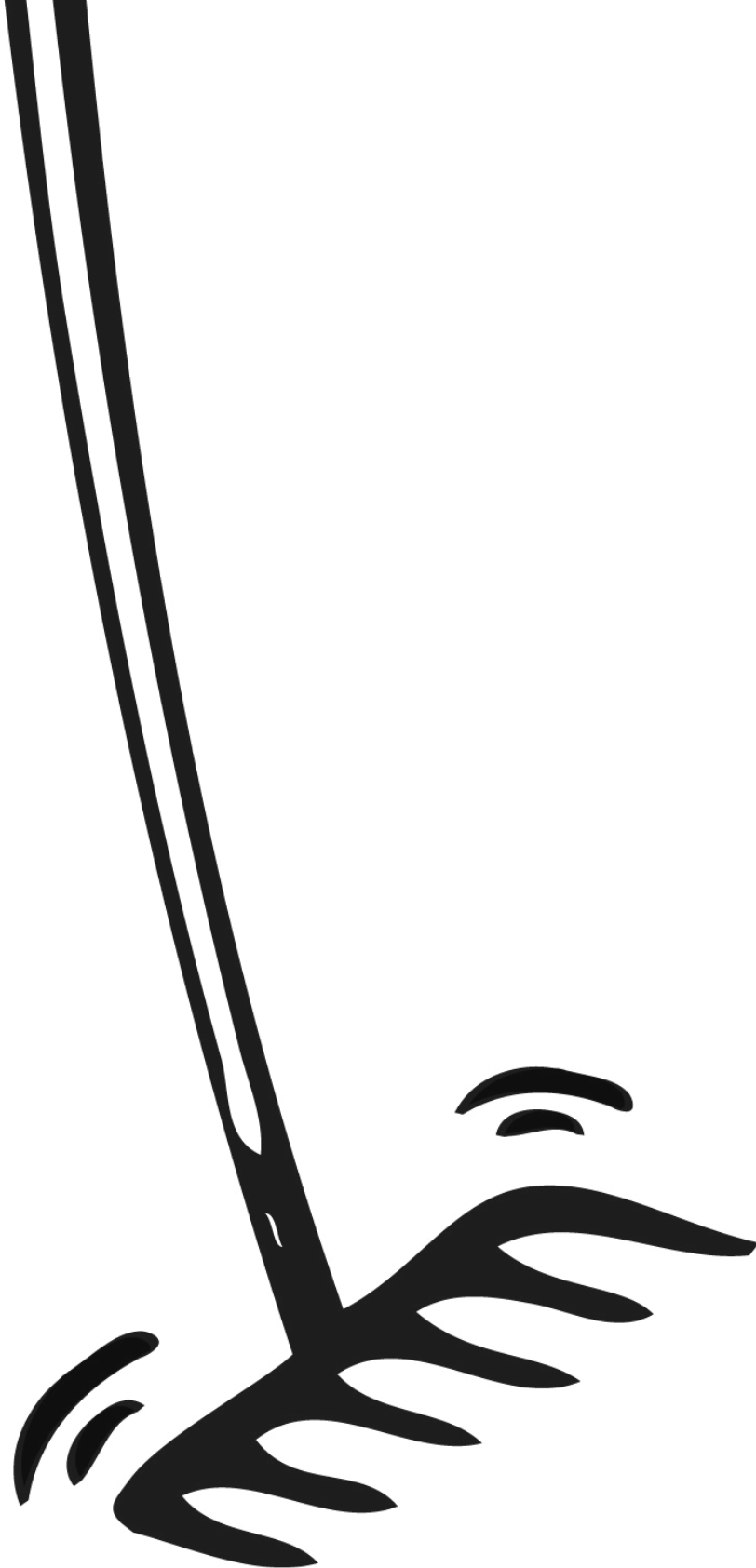
Tvoríme digitálne knihy, ktoré si zamilujete.
Pomáhame umelcom & autorom podávať
myšlienky zaujímavejšie.

www.indiebooksp.com

Ďakujem Červenému peru za pravopisnú korektúru.

www.cervenepero.sk

Kontrasty
alebo Keď vám udrú hrable po hlave,
možno sa začína najkrajšia časť vášho života

texty: Ľudmila Kolesárová
obálka a grafické spracovanie: © Indie Books Publishing
ISBN: 978-80-89665-01-3
copyright: © 2013 Ľudmila Kolesárová

www.indiebooksp.com | www.dobryanjel.sk